

РОД ДУХА

ПРЕПОРОД

јануар, фебруар, март 2010.

Садржај:

1. По родовима њиховим познаћете их	5
2. А род је духовни ... љубав	13
3. А род је духовни ... радост	21
4. А род је духовни ... мир	29
5. А род је духовни ... (с)трпљење	37
6. А род је духовни ... љубазност	45
7. А род је духовни ... доброта	53
8. А род је духовни ... вера	61
9. А род је духовни ... кротост	69
10. А род је духовни ... уздржање.....	77
11. А род је духовни ... правда	85
12. А род је духовни ... истина	93
13. Духовни род: суштина хришћанског карактера	101

РОД ДУХА,

Аутор: Ричард О' Фил

Број 1/2010.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

Одговара:

Игор Боснић

Сарадник на овом издању:

Татјана Самарџија Грек

Издаје:

А. К. ПРЕПОРОД, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема мр Радомир Грујић

Штампа:

»Препород«, Београд, 2009.

Тираж: 5000

На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СРС број 413–133/72–02 од 19. III 1973. године ослобођено плаћања основног пореза на промет

УВОД

»А род је духовни ...«

Док је возила аутомобил, једна је жена приметила да јој саобраћајна полиција даје знак да се заустави. Кад су полицајци изашли из кола, упрли су пушке према њој. Жена се запрепастила: шта је учинила?

»Престројавали сте се из колоне у колону«, објаснио је полицајац, »и при том вређали и псовали остале возаче.«

»И само зато сте у мене упрли пушке?«

»Знате«, казао је полицајац, »налепница на вашим колима каже да сте хришћанка, па смо претпоставили да је неко украо кола.«

Прича је необична, али истиче једну важну чињеницу: од хришћана се очекује да се придржавају високих моралних начела. Уосталом, зар они не истичу као свој Узор самог Исуса Христа?

Како онда хришћани треба да живе? Како да поступамо у јавности и у свом дому? Кључ за то проналазимо у тексту из посланице Галатима 5,22.23, који је предмет ове поуке. »А род је духовни љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вера, кротост, уздржање; на то нема закона.«

Овог тромесечја размотрићемо овај »род Духа«; другим речима, истражићемо шта се догађа са људима који су своје животе предали Богу и који су тако дозволили Духу Светоме да их мења. »Што је рођено од тела, тело је; а што је рођено од Духа, дух је.« (Јован 3,6). Род Духа је оно што расте у нама када смо рођени од Духа; уствари, управо то се дешава кад смо »новорођени«.

Приметимо да Павле каже »род«: дакле, он употребљава јединину. Павле не говори о неким засебним особинама које се независно показују у нама, већ о једној јединственој стварности. Род Духа је производ деловања Светог Духа у нама, и тај род одређује каква ћемо особа постати у Исусу Христу.

Род Духа је попут драгог камена са много фасета. Свака од тих углачаних страна је једна Христова особина, врлина коју Он жели да унесе и у наше животе. Ово је срж свега. Божја је намера да нас преобрази у Христово обличје; стога је и послао Светог Духа како би живео у нама и тако остварио тај преображај.

Како будемо проучавали поуку за поуком, увидећемо да род Духа није неки апстрактан појам, иако је предмет једног оваквог проучавања. То није ни један стил живота више, премда особа која негује род Духа не може живети по старом. Уствари, род Духа је промена бића. »Старо прође; гле, све ново постаде« (2. Коринћанима 5,17). Род Духа је оно »ново« у животу особе која је из смрти прешла у живот у Христу (1. Јованова 3,14).

Поука за ово тромесечје нема за циљ тек да нас учини стрпљивијим, љубазнијим, нежнијим или вернијим него што смо били, већ да допустимо Светом Духу да нас приближи лику Исуса Христа, који је право утеловљење стрпљења, љубави, милости и верности.

Ова поука нас позива да негујемо благодат духовног рода у свакој прилици, а нарочито у свом дому. Видећемо да је кључ успеха предање, спремност да се човек одрекне свог ја и живи за Бога и ближње. На крају, видећемо да је све потребно чинити са свешћу да смо грешници и да нам је потребна благодат Исуса Христа, који нас воли било да наша жетва изгледа обилна или оскудна. Никад не смемо да заборавимо да род Духа управо и јесте то – »род«, исход спасења, а не његово средство. Ми се спасавамо кроз Христа и оно што је учинио за нас, а што прихватamo и усвајamo вером.

Пастор Ричард О'Фил је писац и говорник чији еванђеоски рад обухвата три континента. Седам је година службовао у седишту Генералне конференције. Данас живи у Орланду, у амаеричкој савезној држави Флориди.

»ПО РОДОВИМА ЊИХОВИМ ПОЗНАЋЕТЕ ИХ«

Текстови за проучавање: Лука 13,7-9; Јован 11,4; 12,28; 15,1-10; 2. Тимотију 3,5.

Упамтите стих: »И тако дакле по родовима њиховим познаћете их.« (Матеј 7,20)

Међу најзвишенијим обећањима које нам је Господ дао налази се и оно да ћемо се изменити уколико останемо у Њему и уколико му допустимо да Он настава у нама. Наши животи тада ће се суштински изменити.

»Зато ако је ко у Христу, нова је твар; старо прође, гле, све ново постаде.« (2. Коринћанима 5,17)

Током овог тромесечја, проучавамо различите манфестације рода Духа. Дивни план спасења уверава нас да »ми пак сви који откривеним лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у то исто обличје, као од Господњег Духа.« (Коринћанима 3,18)

Они који живе у Христу увек ће рађати род Духа. Питате ли се понекад да ли се то обећање доиста односи и на вас? Одговор је једно јасно »Да!«. У то можемо бити сигурни – Онај који је почео своје дело у нама, Сигурно ће га и завршити (Фил. 1,6). Запамтите следеће речи: »Ви мене не изабрасте, него ја вас изабрах, и поставих вас да ви идете и род родите; и да ваш род остане, и да што год заиштете и Оца у име моје да вам да« (Јован 15,16). Међутим, још је боља вест да добро дело које Дух обавља у нама није само за садашњи живот него и за вечност.

**»ЈЕР СЕ СВАКО ДРВО ПО РОДУ СВОМЕ ПОЗНАЈЕ«
(ЛУКА 6,44)**

Да ли вас је ико икад упитао да ли сте примили Светога Духа? Обично вас овим речима питају да ли сте искусили »говорење језицима«. За такве људе, говорење језицима је кључни показатељ да ли у вама пребива Свети Дух. Исус нас, пак, упозорава да се чувамо да нам спољни знаци и чудеса не буду докази. Прочитајте јасно упозорење у Матеју 7,21-23, као и Откривење 16,14. Исус отворено каже да ће у Његово име људи чинити несумњива чуда, али да то неће бити доказ да су они Његови верни следбеници.

Штавише, речено нам је да ће у последње дане они који тврде да су Исусови следбеници имати обличје побожности лишено његове силе (2. Тимотију 3,5).

Прочитајте 2. Тимотију 3,5. Као се ова истина показује данас?

»Јер нема дрвета добра да рађа зао род, нити дрвета зла да рађа добар род. Јер се свако дрво по роду своје познаје; јер се смокве не беру с трња, нити се грожђе бере с купине.« (Лука 6, 43.44)

Исус је рекао да дрво можемо препознати по роду који рађа. И човек се не открива толико по оном што говори за себе колико по оном што јесте сам по себи. *Дарови* Духа дани су Цркви ради службе. *Род* Духа дан је детету Божјем да би се његов живот изменио.

Захтев да будемо добри хришћани и рађамо добар род ставља нагласак на реч *бити*. Дobar глумац може да одглуми Махатму Гандија, али не може *бити* Махатма Ганди. Можемо добро да изгледамо, звучимо и остављамо добар утисак, али, уколико нам Свети Дух не подари ново срце, никад не можемо *бити* добри.

Задржите се на разлици између појмова »чинити добро« и »бити добар«. Пре свега, шта подразумева реч »добар«? Затим, може ли неко добро да чини, а да не буде добар? Или, да буде добар, а да не чини добро? Пронађите одговоре и изложите их у свом разреду суботне школе.

**»ЈЕР БЕЗ МЕНЕ НЕ МОЖЕТЕ ЧИНТИ НИШТА«
(ЈОВАН 15,5)**

Два дечачића искористила су неку воћку да би се преко ње искрали из своје собе на другом спрату и отишли на базен без знања родитеља. Једног су дана зачули где отац каже да ће посећи дрво јер не рађа. У страху да ће остати без свог пролаза за бежање, отишли су до продавнице, купили вештачке јабуке и окачили их на гране неродног стабла. Следећег јутра, отац се запањено видећи да су јабуке израсле преко ноћи, и то на стаблу крушке!

Прочитајте Јован 15,1-5 и одговорите на следећа питања:

- **Исус је рекао да је он прави чокот. Зашто је, по вашем мишљењу, нагласио да је »прави«? (Упор. и Мат. 24, 24)**

- **Како нас Христос назива у Јован 15,5? Шта то значи у пракси, тј. како према томе треба да живимо?**

Стих 4 објашњава да лоза не може донети рода осим ако је на чокоту. Ово је суштински важна чињеница коју не смемо изгубити из вида.

Замислите грану која се откинула од стабла јабуке, и неколико плодова на њој који су готово доспели до зрелости. Шта ће се ускоро десити са граном? А са јабукама? Да ли би вредело да јабуке обојимо јаркоцрвено? Замислимо да залијемо грану водом или попрскамо околно тло ђубривом? Да ли би грана наставила да рађа кад бисмо је посадили у земљу? Зашто је, према томе, повезаност са стаблом јабуке или чокотом лозе важно за грану?

Како се настава у Христу? Шта то значи? Шта бисте могли да измените у животу да би то било ваше свакодневно искуство? Који ваши поступци и навике које негујете отежавају наставање у Њему?

»ТИМ ЋЕ СЕ ОТАЦ МОЈ ПРОСЛАВИТИ« (ЈОВАН 15,8)

»Тим ће се Отац мој прославити, да род многи родите; и бићете моји ученици.« (Јован 15,8) Шта то значи?

Засигурно сте чули изјаву »Могуће је чинити добро из погрешних разлога«. Ако је тако, можемо ли желети да наставимо у Христу из погрешног разлога? Бити у Христу није средство којим се постиже неки циљ; то јесте циљ само по себи. Исход наставања у Њему биће рађање рода, не да бисмо прославили себе, већ Бога. Другим речима, род Духа није да покажемо како смо ми добри, већ како је Отац добар.

Христова служба, која је укључивала и чуда и добротина, имала је јасну покретачку силу. Каква је то сила била, и како би требало да одговор на то питање утиче на наше верске мотиве? (Јован 11,4; 12,28)

Можда ваша Црква покушава да изнађе шта би могла да учини за друштвену заједницу и тиме побољша свој углед у њој, и то је добро. Истовремено, морамо да пазимо са каквим разлозима и намерама то чинимо. Који је наш коначни циљ када предузимамо овакве подухвате? Да се прославимо или Бога да прославимо? Како ћемо препознати разлику између овог двога? Могуће је, на много начина, да помешамо једно и друго и да дела која су изразито усмерена ка самоузвишењу прикријемо маском лажне побожности и »величања Бога«.

Прочитајте Матеј 5,16 и 1. Коринћанима 10,31. Како истовремено можемо да стварамо добру вољу и дамо славу нашем Оцу небеском? Имајте на уму да је могуће имати добру вољу, а Оца изоставити, приписујући заслуге себи. Преиспитајте своје срце и упитајте се шта вас заиста покреће на рад? Како се може десити да се човек завава?

»ДА ВИШЕ РОДА РОДИ« (ЈОВАН 15,2)

»Сваку лозу на мени која не рађа рода он уклања; и сваку која рађа род Он орезује да више рода роди.« (Јован 15,2; превод Кинг Џејмс) Чему служи овај процес резивања? Како сте га ви искусили? Кад је тај процес завршио, у чему сте били промењени?

Кад се заврши раздобље вегетације, пољопривредник се враћа у виноград и орезује готово сваку лозу. Међутим, он мора да пази јер следећа берба зависи непосредно од тога које ће лозе оставити. Кључ успешног резивања је правилна равнотежа између количине грожда и броја лоза. Једно расте на штету другог. Ако оставите превише лозе и превише рода, род ће бити смањен, а воће слабијег квалитета.

»Бог доводи људе у околности које их исушавају да би се видело да ли ће се уздати у силу изван и изнад себе самих. Он не види као што види човек. Он често мора да раскине људске везе и измени ред који је човек зацртао мислећи да је такав ред непрекоран. Оно што човек сматра корисним за своје духовно и овоземаљско добро може да дође у раскорак са искуством које му је потребно да би био следбеник Христов. Његова оцена сопствене вредности може бити далеко од истине.

Човек се сусреће са искушењима целим путем од земље до неба. Управо се зато пут до неба и зове 'уским путем'. Неопходно је да се карактер опроба јер би у противном било веома много привидних хришћана који би сачували дивно обличје вере све док се њиховим склоностима, својеглавошћу, поносу и амбицији не стане на пут. Када, са Господњим допуштењем, тешка искушења дођу на њих, недостатак праве вере, кротости и понизности Христове показује им потребу да их Свети Дух мења.« – Елен Г. Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 266.

Да ли сте икада доживели тако тешку пробу вере да сте се питали да ли сте уопште икада и имали вере? Кад се осврнете, шта је досада ваљало да научите из свог животног искуства? И, најважније, да ли сте то научили?

»ПА ДА АКО РОДИ: АКО ЛИ НЕ ...« (ЛУКА 13,9)

Између 1730. и 1745. године, америчке колоније од Мејна до Џорџије искусиле су духовно пробуђење познато под именом »Велико пробуђење«. Џонатан Едвардс био је вођа овог духовног препорода. Јула 1741. године, одржао је проповед под насловом »Грешници у рукама гневног Бога«, која је за неке постала симбол беживотног, окрутног и на пакао усредсређеног гледишта многих хришћана. Ма како проблематична била, ова је проповед заиста исказала истину о ужасној тежини греха, о односу бескрајно светог Бога према греху и о неумитности Судњег дана.

Почитајте Јован 15,1-10. Какву је овде равнотежу успоставио Исус у контексту рађања рода?

Учите како је, са једне стране, Христос рекао да ћемо, ако останемо у Њему, донети много рода, што је производ спасења које нам је дао. Другим речима, ако вером останемо у Њему, спасење нам је осигурано због Његове праведности која нам се приписује. Истовремено, Он нас упозорава да, ако у Њему не останемо, нећемо рађати рода, а они који не буду доносили род усахнуће и на крају бити спаљени (види 2. Петрова 3,9).

Какву поуку треба извући из приче коју је Исус испричао у Луки 13,7-9?

Нагласак овде није на спасавању рађањем родова, што би био још један израз спасавања делима. Ми се не спасавамо рађајући род; род открива да је наше спасење у Исусу стварност, кроз веру коју полагамо у Њега. Рађање рода је доказ спасења; а не средство да се до спасења дође. Од највеће је могуће важности да схватимо ову разлику. У противном, пре или касније ћемо се или узохолити због оног што сматрамо својим чудесним родом, или ћемо пасти у очајање због рода који нам изгледа тако безначајан.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Спаситељ је казао: 'По родовима њиховим познаћете их' (Матеј 7,20). Сви истински следбеници Христови рађају род Њему на славу. Њихови животи сведоче да је у њима извршено добро дело Духа Светог, и да их њихов род посвећује. Њихови су животи узвишени и чисти. Праведна дела непогрешив су знак праве побожности, те они који овакав род не рађају откривају да немају искуства у оном што је Божје. Они нису на чокоту. Исус је рекао: 'Будите у мени, и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете. Ја сам чокот, а ви лозе; и који буде у мени и ја у њему он ће родити многи род; јер без мене не можете чинити ништа' (Јован 15,4,5).« – Елен Г. Вајт, *Counsels to Parents, Teachers, and Students (Савети за родитеље, учитеље и ученике)*, стр. 329.

»Сви који се придруже Цркви, али не и Господу, с временом ће показати свој прави карактер. 'По родовима њиховим познаћете их' (Матеј 7,16). Драгоцени род доброте, умерености, стрпљења, љубазности, љубави и милости у њиховим се животима не показује. Они рађају само трње и коров. Сви овакви верници обешчашћују Бога пред овим светом.« – Елен Г. Вајт, *The Faith I live By (Вера са којом живим)*, стр. 90

Питања за разговор:

1. Прочитите као разред одговор на питање од недеље. Каква је разлика између доброг срца и добрих дела?
2. Пажљиво прочитајте изјаву Елен Вајт како ће сви они који се придруже цркви, али не и Господу, разоткрити свој прави карактер. Шта то значи? Зашто би свако од нас морао да се запита у коју категорију заиста спада? Како да дођемо до сигурног одговора?
3. Замислите два човека: један је адвентиста који зна и верује у сва учења своје цркве – о стању мртвих, Другом доласку, 1844. години, итд. Овај је човек, међутим, злобан, груб, критизер и безосећајан. Други човек, који тврди да верује у Христа, одбацује сва ова учења, а прихвата оно што ми сматрамо теолошки неисправним. Па ипак, ова је особа нежна, пуна праштања, осећајна и није критизер – све обрнуто од овог »правоверног« адвентисте. Премда ми не знамо шта је коме у срцу, када бисте морали да претпоставите који је од двојице ближи царству Божјем, кога бисте изабрали и зашто? Како ваш одговор показује шта сматрате најважнијим у хришћанству?

ЉУБАВ ЈЕ ВИШЕСТРАНА (5. МОЈСИЈЕВА 6,5)

»А Исус рече му: љуби Господа својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. Ово је прва и највећа заповест. А друга је као и ова: љуби ближњег својега као самога себе.« (Матеј 22,37-39; види и 5. Мојс. 6,5)

Разни преводи Библије, као што бива и са преводима осталих дела, разликују се у избору речи. На пример, »Птица је малена« може да се преведе и као »Птица је сићушна« и »Птица је ситна«. Сва три превода су правилна. На исти начин, када проучавамо род Духа, корисно је да дефинишемо значење речи у изворном тексту. У 5. Мојсијевој 6,5, јеврејска реч за љубав је *ахаб*, са лепезом значења као и у српском језику: од Божје бесконачне љубави према Његовом народу, до прохтева грешник бића. Људи могу волети зло (Псалам 25,3), али и добро (Амос 5,15). Контекст одлучује о ком значењу љубави је реч у сваком појединачном јављању ове речи. Љубав на коју се односи 5. Мојсијева 6,5, љубав на коју Исус Христос мисли говорећи о највећој заповести, представља најплеменитији и најузвишенији облик самопожртвовне љубави коју нам је заповеђено да гајимо према Богу и људима (Лука 10,25-37).

Јеврејски је народ већ знао да прва заповест налаже да се Бог воли целим срцем, душом, умом и, како Марко додаје, снагом (Марко 12,30). Истичући сва четири вида човечјег бића, Исус се заправо обраћа целом човеку. Он говори: »Бога треба волети целим својим бићем«. Његова намера није да издвоји нарочито значење неке речи, иако би се много могло научити кроз проучавање ових четирију видова љубави према Богу.

Прочитајте Матеј 7,12 и Матеј 22,39. На коју важну чињеницу указују ови текстови? У чему је то одлучујуће за поимање љубави?

Волети свог ближњег као самога себе значи волети све људе целим срцем. Љубав о којој је реч у овој другој највећој заповести иста је као и она у првој. То је делатна љубав, која укључује вољу и намеру. Волети свог ближњег као самога себе значи бринути о неком као о самом себи.

Лако је рећи да волимо друге као себе; то, међутим, није лако остварити. Колико сте успешни у овоме? Како човек може да научи тешку лекцију умирања свога ја у намери да служи потребама других?

ДЕЛА ЉУБАВИ (1. КОР. 13,4-8)

»Љубав дуго трпи, милокрвна је (...) не мисли о злу (...) радује се истини; све сноси, све верује, свему се нада, све трпи. Љубав никада не престаје.« (1. Кор. 13,4-8)

Дефинисати љубав први је корак; следећи је корак применити је. Морамо пазити да реч »љубав« не изговарамо олако; уместо тога, треба пажљиво да анализирамо како живимо и како примењујемо начела љубави исказана у Библији.

Прочитајте 1. Коринћанима 13,4-8. Размотрите сваки појединачни вид описа љубави и упитајте себе како ова начела можете да примените у својој породици?

Помислите на тренутак какви би били наши домови када бисмо Божјом милошћу стално остваривали вредности праве љубави. Замислите благослов живота у окружењу где чланови породице имају добру вољу и уважавају једни друге. Можда друге не можете да наведете да тако поступају, али, ако бисте ви применили та начела, могли бисте видети како је силан њихов утицај на друге. Нико се не може супротставити љубави; она је најмоћнија сила у целом створеном свету. Људи могу да оспоравају ваша теолошка схватања, ваш начин живота, ваша уверења, вашу веру и све остало. Какав, пак, аргумент могу да употребе против безусловне љубави какву је Исус Христос показао свету и какву бисмо, по Божјој благодати, и ми могли да покажемо према другима?

Које особине библијске љубави вам је најтеже да усвојите? Како можете да се озбиљно усредсредите на то да ту страну љубави покажете у већој мери? Зашто је важно да то учините?

ШТА ЉУБАВ НЕ ЧИНИ

Још једном проучимо 1. Коринћанима 13,4-8, али овог пута из другог угла. Сада испитајмо шта љубав *не* чини. Иако исказане негативним реченицама, ово су, заправо, позитивне особине љубави.

Размотрите једну по једну »негацију« у 1. Коринћанима 13,4-8 и запишите позитивне особине које се иза њих крију. Истовремено се запитајте колико добро или лоше показујете ове особине љубави и како бисте могли да се у томе поправите.

Не завиди

Не велича (хвали) се

Не надима (поноси) се

Не чини што не ваља (»не понаша се непристојно« – Чарнић)

Не тражи своје

Не срди се

Не мисли о злу (»не урачунава зло«, Чарнић)

Не радује се неправди

Док размишљамо о подробном опису љубави из 13. поглавља 1. Коринћанима, званог »Поглавље о љубави«, све више ценимо карактер нашег небеског Оца, који је оличење љубави. Такође увиђамо да употреба речи *љубав* у савременој култури показује непознавање Божје љубави.

ПРОВЕРА ЉУБАВИ (МАТЕЈ 5,43-48)

Прочитајте Матеј 5,43-48, а потом својим речима изразите шта је Исус рекао. Шта је најважније у овим Исусовим речима о љубави?

Ако треба да волимо своје непријатеље, најбоље би било да утврдимо тачно ко су наши непријатељи. Ако је непријатељ само онај ко нам физички прети, онда можда мислите да се ово на вас и не односи јер вам одавно нико на тај начин није претио. Међутим, непријатељ се може дефинисати као супарник, ривал, конкурент, изазивач и потцењивач. Непријатељ је онај који вас мрзи или злоставља. То може бити и брачни друг или неки други члан породице. Понекад у породици нису нежни према вама. Таква особа може де настоји да вас озлоједи или чак и нешто горе. Када се то деси, лако можемо упасти у замку ситничавости и осветољубивости.

Понекад можете да доживите сукоб на послу, а они са којима сте годинама радили могу почети да у вама доживљавају супарника. Непријатељ може бити и неко ко вам је годинама био драг и важан, чак и неко у цркви. Морамо да увидимо да непријатељ о ком Исус овде говори није само физички опасна особа, већ и свако ко нас тако повреди да пожелимо да му вратимо мило за драго.

Прочитајте приче 15,1; 25,21; 1. Петрова 3,9. Како нам ови текстови помажу да схватимо ово важно начело о љубави?

Волети своје непријатеље? Многима је веома тешко да искажу љубав и својим пријатељима, а камоли својим непријатељима. Како се у овом погледу можемо научити од Христа? Како се наша срца могу променити тако да волимо своје непријатеље? Како би молитва за њих могла да одигра велику улогу у нашем приближавању овом хришћанском идеалу?

Један је професор теолошког факултета држао уобичајен час из вештине проповедања. Сваком од студената доделио је да припреме проповед о добром Самарјанину. Требало је да сваки од њих иде од учионице до учионице и проповеда љубав и саосећање. Између часова била је само једна мала станка, тако да су ови студенти-проповедници морали да журе како би испоштовали распоред. Сваки од студената морао је при том да прође кроз ходник у ком је седео просјак ког је професор намерно оставио тамо. Оно што се потом десило претворило се у велику поуку! Врло мало ових будућих проповедника застало је да помогне овом човеку, а понајмање оних којима се баш јако журило. Док су журили да проповедају о добром Самарјанину, готово сви су заобишли просјака који је у срцу саме приче!

У јучерашњој поуци смо говорили о томе ко је наш непријатељ. Данашње питање јесте: »Ко је мој ближњи?« Како Исус одговара на то питање у Луки 10,25-37? Како се ова прича надовезује на размишљање о томе шта је права љубав? Док читате причу, упитајте се зашто је у овој причи Исус управо верницима, штавише верским вођама, доделио улоге негативаца. Каква се поука у том крије за све нас?

Размислите о речима: »Бејах гладан, а ви сте основали хуманитарно друштво да о том разговарате. Био сам у затвору, а ви сте се жалили на високу стопу криминала. Бејах го, а ви сте расправљали о мојој непристојној појави. Болестан бејах, а ви сте захваљивали Богу за своје здравље. Без дома бејах, а ви сте ми проповедали да је Бог мој заклон. Изгледате тако свети и блиски Богу, али сам ја и даље гладан, усамљен, хладно ми је и боли ме. Да ли је неком стало до мене?«

Будите искрени. Шта морате да промените у свом животу да бисте и ви за друге људе постали милостиви Самарјанин? Знате ли некога ко баш у овом тренутку живи на другој страни улице, међу онима који пате? Колико ће вашег самоодрицања бити потребно да према таквој особи поступите као »ближњи«?

Научник Артур Зајонк испунио је једну кутију светлошћу, али тако да се та светлост уопште не одбија од унутрашњих зидова кутије. Тако је унутар кутије била чиста светлост и само светлост. Када бисте погледали у кутију и светлост у њој, шта бисте видели? Како светлост изгледа сама по себи?

Оно што бисте тада видели била би чиста тама, тама празнине. Ако се не рефлектује на некој подлози, или ако не гледате право у њу, светлост бива невидљива. Зајонк је тада узео штап и прошао њиме по мраку кутије. Штап је засјао на оној страни са које је допирала светлост. Изгледало је као да танушни траг светлости обасјава само штап и ништа друго, иако је светлост била посвуда у кутији (као да је испуњена водом). Само онда када би се одбијала од нечега, светлост би постајала видљива. У супротном, светлост је била тама.

На земљи, сунчева светлост купа небо бојећи га плаво, сиво или црвено, зависно од временских прилика и доба дана. Да сте на Месецу, ма колико да га сунце обасјава, када бисте погледали горе видели бисте што и у Зајонковој кутији – чисту таму – таму празног простора. Месец, наима, нема атмосферу, ни ваздух, ни влагу, нити иједан од оних гасова који рефлектују светлост и тако свод изнад нас осликавају читавом палетом боја. Шта нам то све говори? Управо да светлост, уколико се не рефлектује, изгледа као потпуна тама.

Питања за разговор:

1. Које бисмо духовне поуке о љубави могли да извучемо из свега што је овде речено о природи светлости? Види 1. Јованова 1,5; 2,9-11; 4,8; Лука 11,35.
2. Размислите о љубави према непријатељима. У Лука 23,34 стоји: »Оче! Опрости им; јер не знаду шта чине.« Молите ли се за ваше непријатеље? Није лако имати правилан став према онима који нас мрзе, злостављају или прогоне. Ипак, молитва за непријатеље успева да промени наша срца и став према њима. Када се молимо за оне који нас прогоне и оне који нас мрзе, почећемо да их сагледавамо као људе којима је погребна Божја благодат исто онолико колико и нама. Тако ћемо стећи силу и жељу да их благословимо кад они нас куну, и да им чинимо добро када нас мрзе. Како да негујемо молитву за оне које бисмо радије проклели?
3. Један је човек видео некога са разбијеним аутом. Погурао је кола не би ли му помогао, а за свој труд доживео је да га пребију и опљачкају. »Сад је доста«, рекао је, »више нећу скретати са свога пута да би био милостиви Самарјанин.« Шта бисте рекли тој особи?
4. Да ли сте икад познавали особу која као да је оличење љубави? Каква је то особа била? Шта је чинила? Како се њена љубав исказивала? Колико је патње, по вашем мишљењу, та особа морала да поднесе да би могла да покаже такву љубав?

РАДОСТ КАО ЗАПОВЕСТ (ФИЛ. 4,4)

Многи верници дозвољавају себи да буду жртве околности и због тога трпе духовне узлете и падове. Њима радост стога изгледа неразумна, готово немогућа. Зато је и заповеђено да се радујемо »у Господу« (Фил. 4,4).

Не можемо се увек радовати приликама у којима се налазимо ми или други људи, јер околности могу бити негативне. Ипак, можемо се радовати у Господу, јер је Он увек добар, и никад се не мења.

Наша духовна постојаност непосредно је повезана са нашим познавањем Бога и предањем Њему. Познавање Бога помаже нам да живимо превазилазећи околности, а то ствара постојаност. Зато су псалми и написани у песничком облику и ритму, тако да се могу и певати – да би народ Израилев могао да памти Писмо и пева песме продубљујући своје познавање Бога. Кад човек познаје Бога, све је друго мање важно.

Прочитајте Псалам 139, Римљанима 8,28 и 1. Петрова 1,8.9. Који нам се разлози за радост овде нуде? Како можемо да научимо да се радујемо овим Божјим обећањима?

Да ли вам је потребно још разлога за радост? На пример, то што нас је Бог спасао, прихватио и обећао нам наследство у Исусу Христу (Еф. 1,1-11)? Кад се Христос врати, уживаћемо у Његовом присуству и небеским становима припремљеним за нас (Јован 14,2.3). До тада, права је радост знати да је Бог обећао да ће нам пружити све што нам је потребно (Фил. 4,19). Осим тога, имамо и предност да служимо Ономе кога волимо изнад свега. То подразумева и јављање добре вести изгубљенима и охрабривање других хришћана да расту у љубави и све више служе Богу. Радост је такође знати да можемо да се молимо Богу у сваком тренутку (Јевр. 4,15.16). Коначно, можемо да се радујемо знајући да смрт неће имати последњу реч (1. Кор. 15,54).

Упркос обећањима и свим разлозима за радост, сви се ми боримо са тугом, обесхрабрењем и болом. То је стварност нашег садашњег живота. Како можемо да научимо да пронађемо радост коју нам пружа Христос, у каквим се год околностима нашли? Како наши избори у великој мери могу да утичу на то да ли ћемо уживати у радости која нам је дана?

РАДОСТ ХРИСТОВА

Да бисмо у потпуности разумели хришћанску радост, сагледајмо Христов живот на земљи који је био испуњен радошћу. Одакле је потицала Његова радост? По којим је начелима Он живео?

Какву улогу има радост у трима најпознатијим Христовим причама? Које је њихово заједничко обележје?

Изгубљена овца (Лука 15,4-7)

Изгубљени динар (Лука 15,8-10)

Изгубљени син (Лука 15,11-24)

Ове три приче као да нам приказују Божје срце, пуно жеље за прослављањем нашег спасења. Истинска радост Божја састоји се у досезању изгубљених. Стога није чудно што је Исус, поред свих својих искушења и патњи, био помазан радошћу, јер је знао да ће, захваљујући оном што ће Он постићи, многи људи бити спасени.

Размислите о значењу речи записаних у Јеврејима 12,2.3. Размишљајте уз молитву о речима: »који место одређене себи радости претрпе крст, не марећи за срамоту«. Запишите неке од мисли које ове речи покрећу у вама док размишљате о њиховом значењу. Каква је то радост била њему одређена? Зашто би Богу било важно да спасе изгубљене људе?

Како се, по вашем мишљењу, мисао да је Исус био »болник и вичан болестима« (Исаија 53,3) може помирити са идејом да је Он био и човек радости? Одаберите неки ваш актуелан проблем који вам наноси бол и тугу. Како, упркос тој тузи, можете и сами доживети радост коју је искусио Исус?

РАДОСТ ЈЕ У ПОСЛУШНОСТИ (ЈОВАН 15,11)

Прочитајте Јован 15,10.11. Са чим Исус повезује радост? Како то практично делује, тј. зашто би то водило ка радости?

»Него му је омилио закон Господњи, и о закону Његову мисли дан и ноћ!« (Псалам 1,2)

»Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон је Твој мени у срцу.« (Псалам 40,8)

Нема веће радости од оне коју нам даје послушност Божјој вољи. Мада се неким може учинити да наглашавањем послушности Божјем закону само појачавамо човеково осећање кривице, права је истина да послушност Божјој вољи ослобађа човека. Не заборавимо да је непослушност изазвала рат на небу, а на нашу планету донела грех и смрт. Сав људски бол и патња последица су људског одступања од закона Божјег. Стога управо послушност Божјој вољи кроз веру помаже да се радост врати у људско срце.

Прочитајте Псалам 19,8, Јеремију 15,16 и Матеј 7,21-27. Како ови текстови повезују послушност и радост?

Ма како Библија јасно говорила да се ми не спасавамо делима, исто је тако јасно да су дела неизбежан вид спасења. Дела обелодањују пред целим свемиром да смо ми заиста доживели спасење, да смо се заиста предали Богу. Назвати некога легалистом само зато што је постојао у својој послушности Божјој вољи, заправо значи пасти у замку на коју нас упозорава Исаија: »Тешко онима који зло зову добро, а добро зло, који праве од мрака светлост, а од светлости мрак, који праве од горкога слатко, а од слаткога горко.« (Исаија 5,20)

На који сте начин ви сами искусили да послушност рађа радост? Или, да поставимо негативно питање: како сте искусили да непослушност Господу доноси бол и патњу?

РАДОСТ У ТЕШКИМ ВРЕМЕНИМА (ЈОВАН 16,33)

»Ово вам казах, да у мени мир имате. У свету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свет.« (Јован 16,33)

Укореењено је веровање да особа која пролази кроз тешке муке или је нешто лоше учинила или нема довољно вере. Каквог ли суровог и хладног доживљаја Бога! Исус је јасно рекао да ћемо у овом животу имати невоље, и верници и неверници. Ма колико ми волели причу о Данилу у јами лавовској, чињеница је да су већину хришћана, у сличним околностима, ове звери раскомадале. Исто можемо рећи за тројицу у пећи огњеној: већина хришћана које су везали за ломачу – тамо су и изгорели.

Прочитајте Галатима 6,9, Јаков 1,2-4 и 1. Петрова 1,6. Коју наду и која обећања можемо пронаћи у овим стиховима да би нам помогли у болним тренуцима?

Размислите нису ли можда многи данашњи верници лишени радости само зато што су заокупљени собом. Ма колико стварне биле наше потешкоће, уколико се само њима бавимо, оне ће у нашој представи постати још веће. У стварности, ми имамо разлог да се радујемо, а то нисмо ми сами, већ Бог.

Коначно, зар Бог не каже: »А вама је и коса на глави сва избројена« (Матеј 10,30)? Размислите које се обећање крије у овим речима. Када бисмо се, знајући да смо сигурни у Христу, окренули ка другима и служили им управо усред својих невоља, знали бисмо да само-сажаљење можемо претворити у радост једноставном одлуком своје воље. »И Господ поврати што бјеше узето Јову пошто се помоли за пријатеље своје« (Јов 42,10).

Са каквим год потешкоћама да се управо сада носите, окрените се некоме који се и сам мучи. Свакако знате некога коме је сад потребна помоћ, охрабрење, подршка. Како носећи терете других можемо олакшати свој?

»Вером Мојсије, кад би велики, не хтеде да се назива син кћери фараонове, и воље страдати с народом Божјим, неголи имати земаљску сладост греха« (Јеврејима 11,24.25). Која начела хришћанског живота налазимо у овим стиховима? (в. и Лука 9,23; Дела 14,22; Филибљанима 1,29). Како наведене стихове можемо да повежемо са обећаном радошћу? Видети Јевр. 11,15 и 1. Петр. 1,6-8.

Мојсијева одлука да остави престо Египта без сумње је била политички некоректна. Могао је да одлучи да остане у Египту и постане следећи фараон. Могао је да се правда да је то Божја воља за њ. Коначно, није било тешко одлучити да остане, јер ми често налазимо »добре« разлоге за лоше одлуке.

Присетите се последњег пута кад сте на основу »добрих« разлога донели лошу одлуку. Које сте поуке из тога извукли?

Док, с једне стране, радост потиче од познавања Божје воље, не-посредне последице тога могу бити и тешке и болне. Веровање да прихватањем Исуса Христа и Његове речи више нећемо имати никаквих потешкоћа може нас довести до разочарења. Хришћанско посвећење не јамчи нам ни новац, ни славу, ни моћ. Сваке године, хиљаде хришћана бивају прогоњени, неки и убијени, због своје вере.

Коначно, наша нада, спасење и све остало треба да зависе од нечег већег од овог света и од свега што свет може да понуди. Неизмерно је важно да, кроза шта да пролазимо, не губимо из вида шта је Исус учинио за нас и шта нам је обећао. У противном, имаћемо само оно што овај свет има да нам понуди, а, као што нам је познато, оно што свет нуди уме да, с времена на време, буде веома болно.

»Дужност је хришћана да увере свет да Христова вера скида са душе одело жалости и одева је у одело радости и весеља. Они који приме Христа као Спаситеља који прашта грехе оденуће се Његовим оделом светлости. Он узима њихове грехе и додељује им своју праведност. Они су препуни радости.

Ко више од хришћана има разлога да пева песме радости? Зар они не очекују да постану део царске породице, деца небеског Цара? *Зар јеванђеље није добра вест о великој радости?* Када човек свим срцем усвоји обећања Божја, светлост неба испуниће његов живот.« – Елен Г. Вајт, *A Call to Medical Evangelism and Health Education (Позив на медицински евангелизам и здравствено просвећивање)*, стр. 26.

Питања за разговор:

1. Прегледаје у Библији животне приче неколико познатих личности. Колико су радости ови људи по вашем мишљењу искусили? Шта мислите о Ноју, Авраму или Јосифу? А Данило, Давид, Јеремија? Или Павле и Јован Крститељ? Шта из њиховог животног искуства, доброг и лошег, можемо да научимо о томе шта је заиста радост?
2. На које овоземаљске начине можемо бити »срећни«? Колико су успешне те методе постизања весеља? Шта сте ви научили о начинима на које овај свет долази до весеља? Да ли су све лоше, или и оне могу и треба да имају неко место у нашем животу?
3. Колико весеља или радости можемо или треба да очекујемо у овом животу, као хришћани који живе са сазнањем о Божјој бескрајној љубави? Другим речима, када свуд око себе видимо болест, патњу и смрт, и када знамо да ће много душа заувек пропасти, колико радости можемо да имамо? Није ли себично да се радујемо у својој срећи кад знамо да ће други пропасти?
4. Како то да, што је човек себичнији, то бива и несрећнији?
5. Зашто је нада и обећање вечног живота на обновљеној земљи суштински важно за наше целокупно хришћанско искуство? Шта имамо ако то немамо? Колико је онда важно да ту наду никад не губимо и вида? На крају крајева, чак и ако нам у оваквом свету и у овом животу иде добро, то неће довека трајати, па колико онда тиме можемо да будемо задовољни?

МИР СА БОГОМ (РИМ 5,1)

»Оправдавши се дакле вјером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа.« (Рим. 5,1)

Имати мир са Богом значи више од задовољства у Његовом присуству. То значи да смо се ми, који смо некад били »отуђени и непријатељски настројени својим смерањем у злим делима« (Кол. 1,21; Чарнић), помирили са Богом и да поново имамо Његову наклоност. Некоћ смо са Богом ратовали, али нам је Његова смрт на крсту омогућила да сва непријатељства престану и да поново будемо Божји пријатељи, а не непријатељи.

У једном од својих значења, овај мир није нешто у почетку ситно тако да тек треба да нарасте. Напротив, ми смо помирени са Богом једном и засагда на крсту Христовом. Ово је непобитна чињеница. У једном другом значењу, међутим, могуће је расти у миру са Богом. Како нам јаснији бивају путеви Божји, како све више ходамо њима, то више усвајамо Његову силу којом живимо као Његови синови и кћери. У овом значењу, мир са Богом јесте плод Духа.

Док sazревамо као деца Божја, све ћемо више искусити благослове и предности живота у Његовом царству тако да једног дана можемо да кажемо: »Велик мир имају они који љубе закон твој, и у њих нема спотицања.« (Псалам 119,165)

Колошанима 1,20-22 открива да Бог није постао милостив и пун праштања због греха; уместо тога, овај текст открива да је Бог одувек био такав. План спасења представља Бога који нас је волео и желео да нам опрости од самог почетка.

Прочитајте Римљанима 5,1-11 и сажмите основне поставке овог текста.

Размишљајте о томе да једино због онога што је Христос учинио, због Његовог савршеног живота који нам се приписује вером, Бог може да нам опрости и прихвати нас, без обзира на прошлост. Какав значај ово учење има за нас, уколико нам је истински стало да доживимо мир?

ТРАГАЊЕ ЗА МИРОМ, 1. ДЕО (МАТ. 11,28,29)

Којим бројем бисте описали себе на скали од 1 до 10, при чему 1 означава веома смирену, а 10 веома узнемирену особу? Људи су све узнемиренији, а трагају за личним миром. У Матеју 11,28,29, Исус нас позива. Иако овде не користи реч *мир*, Он користи реч *одморити*, која у оригиналном тексту значи »одморити некога, освежити, одморити се, предахнути«.

Прочитајте следеће стихове: »Дођите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе и научите се од мене; јер сам ја кротак и смиран у срцу, и наћи ћете покој душама својим.« (Матеј 11,28,29) Шта нам то Исус Христос овде казује? Како и ми у свом животу можемо остварити ово предивно обећање?

На основу онога што Христос овде казује, можемо ли да закључимо да нам Он нуди мир као дар, или нам показује како да га стекнемо? Зар Христос не учи да лични мир има свој узрок и позива нас да од Њега сазнамо који је то узрок?

»Самољубље је узрок људског немира ... Они који држе Христа за реч и предају своју душу Његовој бризи, а своје животе Његовој вољи, такви ће наћи мир и спокојство. Ништа на овом свету не може их ожалостити када их Исус обрадује својим присуством. У савршеном предању савршени је мир. Господ каже: 'Ко се тебе држи, чуваш га једнако у миру, јер се у тебе узда' Исаија 26,3.« – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 330, 331 ориг.

Како самољубље води до личног немира и несреће?

Како можемо научити да се одрекнемо свога »ја« и починемо у Исусу? Какве изборе морамо да начинимо сваког дана да бисмо омогућили остварење Христовог мира? Другим речима, шта чинимо или не чинимо, и тиме ускраћујемо себи мир који нам Исус нуди?

Прича се да су нека два сликара сликала сваки на свој начин шта значи одмор. Први је одабрао да наслика мирно језеро са високим планинама у позадини. Други сликар насликао је нежну брезу како се повија над запенушлом бујицом водопада; на саставку двеју грана брезе, црвендаћ је седео на свом гнезду, готово мокар од капљица воде.

Који од двојице сликара је боље представио суштину мира? Веомало ретко, у овом узаврелом свету, можемо пронаћи мир усамљеног планинског језера. Много чешће, неопходно је пронаћи мир усред превирања стварног живота.

Прочитајте причу забележену у Матеју 8,23-26, о Исусу и Његовим ученицима на Галилејском језеру (видети и Марко 4,35-41 и Лука 8,22-25). Колико год да су јединствене околности ове приче, који закључак из ње можемо да извучемо за себе, односно, шта нам она поручује и како је можемо применити на сав свој живот, какве год да су прилике?

Зашто је, по вашем мишљењу, Исусу Христу стало до мира Његових ученика? Христос нам је оставио прелепо обећање о миру: »Мир вам остављам, мир свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји.« (Матеј 14,27) У чему се мир који овај свет покушава да нам пружи разликује од мира који Христос нуди?

Једно нипошто не смемо да помислимо, а то је да мир значи живот без проблема. Ретки су људи, чак и међу највернијим хришћанима, који пролазе кроз живот без тешкоћа, бола и патње. Додуше, чини се да неки људи пате много више од других људи. Мир, ипак, много више подразумева начин на који се човек носи са таквим околностима него саму природу околности. Мир укључује дубоко поверење у љубав и бригу Бога који зна кроза шта пролазимо и који је обећао да нас неће оставити, ма шта нас снашло.

Шта вас може узнемирити? Кажите Богу своје најдубље страхове. Назовите их њиховим правим именом. Затражите од Господа да вам помогне да препознате свој страх и утврдите његов узрок. Потом дозволите Богу да с временом смири те страхове.

»Мир имајте и светињу са свима; без овога нико неће видети Господа.« (Јевр. 12,14) »Ако је могуће, колико до вас стоји, имајте мир са свим људима.« (Рим. 12,18) Шта можемо да научимо из Христовог живота и примера што ће ове Павлове препоруке претворити у стварност нашег живота? Шта чинимо (ако тога има) што отежава или чак и онемогућује њихово остварење?

Колико год да изгледа чудно, најтеже је бити хришћанин код куће. Како је то трагично, с обзиром на то да би дом морао бити прво место на свету у ком ћемо наћи мир! Два младића ратовали су у вијетнамском рату. Свуд око њих звиждали су меци и експлодирале бомбе. Све то као да није сметало једноме од њих. Када га је други војник упитао како може да буде тако миран, одговорио је да га све то подсећа на кућу!

Проучите Римљанима 12,9-21. Уочите стихове у уломку чија примена може једном дому донети мир. Опишите практичну примену стихова које сте одабрали.

Сви су хришћани позвани да следе невероватно висок стандард, који је поставио сам Исус Христос. Сви смо ми пропустили да га постигнемо. Ипак, то не значи да ми више не можемо да одсјајемо начела која је открио Христов живот, начела љубави, самопожртвовања и постојаног односа према злу и греху.

Замислите какви би наши домови били када бисмо сви уистину одсјајивали оваква начела! Замислите какав би живот био кад бисмо научили да мислимо на друге пре него на себе; кад бисмо показивали безусловну љубав, чак и према онима који то не заслужују. Замислите да праштамо онима који су нас повредили. Замислите да нам је стало до добра других као и до нашег сопственог. Премда примена свих ових начела не би решила све наше породичне проблеме, нема сумње да би нам много помогла у томе!

»Зато дакле ако принесеш дар свој к олтару, и ондје се опоменеш да брат твој има нешто на те, остави ондје дар свој пред олтаром, и иди прије те се помири с братом својим, па онда дођи и принеси дар свој.« (Мат. 5,23.24) Које основно начело Исус истиче овим речима? Зашто нам је тако тешко да оваква начела применимо у свом животу?

Очигледно је да Христос наше односе сматра важнијим него што ми мислимо. Није ретко да горчина и озлојеђеност опстају годинама између неких верника. Замислите колико би се ствари промениле када би они следили ово начело!

Која је особина деце Божје истакнута у Матеју 5,9? Шта то значи?

Према Колошанима 3,13-15, на која три начина се можемо односити једни према другима као браћа и сестре у Христу? Шта подразумева сваки од тих начина?

Сагледајте низ особина духовног човека у Јак. 3,17: »А мудрост, која долази одозго, чиста је пре свега, затим мирољубива, блага, прилагодљива, пуна милости и добрих плодова, одлучна, нелицемерна« (Чарнић). Какве би наше цркве биле када бисмо дозволили Светоме Духу да их негује у нашим односима? Чега би приметно нестало?

Присетите се када сте задњи пут имали сукоб са неким верником у вашој цркви. Да ли сте послушали Христове речи из Матеја 5? Највероватније нисте, зар не? Размислите из ког разлога сте изабрали лакши и световни пут, уместо пута који тражи понизност и самоодрицање. Како можете научити да поступите онако као нас Христос позива у оваквим приликама?

Пс. 4,3; 119,165; Иса. 26,3; Рим 8,6; Фил. 4,7.

»Недуго пре свог распећа, Христос је поверио својим ученицима аманет мира. 'Мир вам остављам', рекао је, 'мир свој дајем вам: не дајем вам као што свет даје, да се не плаши срце ваше и да се не боји' Јован 14,27. Овај мир није мир који постижемо усклађивањем са светом. Христос никад није купио мир кроз нагодбу са злом. Мир који је Христос оставио својим ученицима првенствено је унутрашњи, а не спољашњи мир, мир који ће пратити Његове ученике кроз борбе и сукобе.« – Елен Г. Вајт, *Дела апостола*, стр. 84 ориг.

»Борба за првенство разоткрива дух који ће оне који га негују на крају искључити из Царства Божјег. Мир Христов не може да настава у уму и срцу радника који критикује и изналази грешке код другог само зато што други не примењује методе које он сматра најбољима, или зато што има утисак да га други недовољно цене. Господ никад не благосиља оне који критикују и оптужују браћу, јер је ово сотонин посао.« – Елен Г. Вајт, *Евангелизам*, стр. 102 ориг.

Питања за разговор:

1. На које све начине можете да делујете у својој месној цркви да одржите мир међу члановима када се појаве неизбежне трзавице и неслагања?
2. Какве уобичајене свакодневне околности прете да нам одузму мир? На каква библијска обећања можемо да се позовемо кад се такве околности појаве?
3. Наравно, увек је лако причати о поверењу у Господа у свим околностима и о миру који проистиче из тог поверења. То је и тачно. Истовремено, које конкретне и практичне кораке можемо да предуземо да изменимо околности које прете нашем миру? Другим речима, колико често наш немир и страх могу бити производ наших избора?
4. Шта практично можемо да предуземо да помогнемо другима у околностима које их спречавају да нађу мир?
5. Колико мира је реално очекивати у овом свету, препуном сукоба, нереди, патње и пометње?

СТРПЉЕЊЕ ЈЕ БОЖЈА ОСОБИНА (2. МОЈСИЈЕВА 34,6)

»Јер пролазећи Господ испред њега викаше: Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гњев и обилан милосрђем и истином.« (2. Мојс. 34,6)

Једна од многобројних библијских прича које сликају Божје стрпљење јесте и она о Његовом поступању према Ниневији. Пророк Јона препознао је Божје стрпљење: »Госпode! не рекох ли то кад још бијаш у својој земљи? Зато хтедох пре побећи у Тарсис; јер знах да си ти Бог милостив и сажалјив, спор на гнев и обилан милосрђем, и кајеш се ода зла.« (Јона 4,2)

Учите неке од врлина са којима стрпљење иде заједно у 2. Мојс. 34,6: благодат, милост, благонаклоност, доброта и истина штите и негују и најокорелије грешнике како би им дали што више времена и прилика да измене свој живот. Кад би Бог кажњавао људе онолико брзо колико то људи чине једни другима, сви бисмо били мртви.

Зашто је Бог стрпљив према грешницима? (2. Петр. 3,8,9) Како сте препознали ову врлину у Његовом опхођењу према вама или другима?

Када би вас неко упитао као замишљате Бога, како бисте Га описали? Такав опис говори много, јер онако како хришћанин замишља Бога много говори о његовом погледу на свет и његовом поступању према другима. Ако Бога сагледавамо као љутито и брзо да нас казни, како ћемо, најверовантије, поступати према другима у цркви и код куће?

Како можемо да научимо да чинимо оно на шта нас Господ позива у Римљанима 15,5?

ТРАЖИ СЕ СТРПЉЕЊЕ (ЕФ. 4,1,2)

Прочитајте Ефесцима 4,1,2. Размотрите који чиниоци обележавају, према апостолу Павлу, владање »као што приликује« у Господу«. Међу тим чиниоцима је и стрпљење. Како је оно повезано са осталим поменутиим својствима, односно, како се та својства међусобно надопуњују?

Црква је мешавина људи потеклих из различитих друштвених средина и култура. Она укључује и разлику у зрелости верника. Стрпљење је крајње неопходно да би црква могла да се носи са толиким разликама. Искушење зрелих јесте да изгубе стрпљење према онима којима зрелост недостаје. Упркос чињеници да су им биле потребне године да би стигли до садашње мудрости, зрели често нису спремни да незрелима пруже исто толико времена не би ли учењем стекли исто толико мудрости и знања.

Који нам савет Павле даје о томе како да поступамо са слабима у вери? Рим. 14,1; 15,1.

Стрпљење у цркви је једно, а шта је са стрпљењем у кући? Због чега губимо стрпљење кад су у питању наши укућани? Колико дуго је потребно да се молимо за укућане који не деле нашу веру? Да ли сте икада упознали некога ко је за неког драгог морао да се моли годинама пре него што је овај предао своје срце Господу? Како у пракси можемо да негујемо стрпљење према члановима породице? Зашто је у том погледу самоодрицање тако важно? Уједно, уколико можемо да будемо стрпљиви код куће, према онима који су нам стално пред очима, онда је вероватно да ћемо бити стрпљиви и према другима.

Размислите о Господњем стрпљењу према вама. Како вам стална свест о томе помаже да и ви будете стрпљиви према другима? Кад би Господ према вама поступао као ви са другима, како би вам било?

СТРПЉЕЊЕ У ЈЕВАНЂЕЉУ (2. ТИМ. 4,2)

Проповедање и поучавање Јеванђеља једна је од области које највише искушавају наше стрпљење. Већина нас превише смо нестрпљиви према људима који не познају истину и за које се чини да за њу не маре. Међутим, у свету препуном лажних учења и предрасуда према истини, морамо да покажемо подношење док људе водимо ка Христу. Сувише је лако махнути руком и рећи: »Како не разумете? Истина је толико јасна.«

Истина јесте јасна онима који на њу не гледају кроз наочари лажних учења, традиције, породичних схватања и слично. Морамо да будемо стрпљиви у свом настојању да расветлимо умове људи и разведемо споне предрасуда и лажних учења којим су их везали заблуда и традиција.

Прочитајте Марко 4,26-29. Какве поуке о стрпљењу пружа ова парабола када је реч о задобијању душа за Христа?

Склони смо да мислимо да, када неко проучава неко библијско учење и не прихвати га одмах, то значи да је та особа одбацила истину. То, међутим, не мора да буде тачно. Уствари, обраћење је понекад дуг и сложен процес, који уме да потраје и више година. Иако би многи међу нама волели да одмах виде плодове свог труда, не бива увек тако. Важно је да, у својој ревности, ми не постанемо сметња за некога; другим речима, не смемо да наваљујемо толико да особа изгуби вољу. Што је још значајније, никад не смемо да осуђујемо оне који истине које ми волимо и поштујемо нису прихватили онда када мислимо да треба. Наш труд и рад за неку особу могу бити веома важан корак у процесу који ће своје резултате донети тек кроз неколико година. Кључно је да све то не покаримо осуђујући и просуђујући особу.

Која се кључна мисао налази у 1. Самуиловој 16,7, која завређује да је увек имамо на уму и у овом и у другим контекстима?

ГРАНИЦЕ СТРПЉЕЊА (1. МОЈС. 6,3)

Нико ни према коме није показао веће стрпљење од онога које Бог гаји према људима. Ипак, морамо да схватимо да и Божје подношење има своје границе. Божје стрпљење трајало је 120 година у време припреме Нојеве барке (1. Петр. 3,20). Ипак, дошло је време када је упорност људи исцрпила дуготрпељивост самог Бога, који је потом готово сасвим уништио живот на земљи у потопу.

Прочитајте 1. Мојс. 6,3. Које се важно начело налази у овом тексту?

У случају Содоме и Гомора, Израиља у пустињи и вавилонског ропства, какав је став народа покренуо последице које су га снашле? 5. Мојс. 31,27; Пс. 95,8; Јер. 17,23.

Ми се можемо бранити чињеницом да је и Богу понестајало стрпљења, не бисмо ли се оправдали када и ми изгубимо стрпљење. Међутим, када проучимо Божје подношење, постаје очигледно да оно није трајало дан, седмицу или годину. Често би протекло много поколења пре него би се Божје подношење исцрпило; ми, свакако, не располажемо таквом могућношћу. Постоје ли прилике у којима је оправдано да нам понестане стрпљења? Можемо да одлучимо да смо довољно трпели одређене околности и закључимо да то мора да се оконча. То не треба поистоветити са критизерством, недостатком љубави или окртношћу. То може бити време делања, али делања које је усклађено са начелима милости, љубави и бриге за друге.

Размисли о околностима у којима сте оправдано или неоправдано изгубили стрпљење. У чему је разлика између оправданости и неправданости тих реакција? Шта сте научили из тих искустава? Када бисте поново морали да прођете кроз то, да ли бисте поступили друкчије?

КАКО РАЗВИЈАТИ СТРПЉЕЊЕ? (ЈАК. 1,2-4)

»Сваку радост имајте, браћо моја, кад падате у различите напасти. Знајући да кушање ваше вере гради трпљење, а трпљење нека дело довршује, да будете савршени и цели без икакве мане.« (Јаков 1,2-4) **Како сте ви искусили истинитост ових речи? Шта сте ви научили из различитих искушења са којима сте морали да се суочите, тако да сте на крају постали бољи, сличнији карактеру Исуса Христа?**

Грчка реч за искушења, преведена и као »напасти«, јесте *πειρασμός*, чије је шире значење »искушавање« или »тестирање«. Непријатељ нас искушава и наводи нас на зло. Тестови и искушења која Бог дозвољава у нашем животу имају сврху да развију карактер.

»Бог се служи животним недаћама да би уклонио нечистоту и грубост из нашег карактера. Процес сечења, обликовања, клесања, глачања и дотеривања који оне обављају задаје бол. Није лако бити притиснут уз точак бруснице. Међутим, тако се камен припрема за место које треба да заузме у небеском храму. Учитељ не троши време и труд на неки безвредан материјал. Само своје драгоцене камење Он глача да би постало вредно палате.« – Елен Г. Вајт, *Мисли са горе благовослова*, стр. 10.

Ово, међутим, не значи да је свако искушење потекло од Божјег провиђења. Често ми сами падамо у искушења својом непослушношћу; често, исто тако, искушења и патње нису ништа друго до последица живота у овом палом и грешном свету где имамо непријатеља који нас мрзи (1. Петр. 5,8). Оно што ове речи подразумевају јесте да путем потпуне предаје Господу, хватајући Његову руку у вери и послушности, можемо, кроза шта год пролазили, да постанемо бољи и чистији, уколико дозволимо Богу да делује у нама. Нико није рекао да ће то бити пријатна забава. Живот на земљи често није забаван, али смо исто тако добили предивно обећање : »Уздајући се баш у то, да ће онај који је започео добро дело у вама довршити то до дана Христа Исуса.« (Фил. 1,6; Чарнић)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»У свом поступању према људском роду, Бог дуго трпи непокајане. Он користи своје позване слуге да људе позову на оданост, и нуди им своје опроштење уколико се покају. Међутим, пошто Бог дуго трпи, људи злоупотребљавају његову милост. 'Што нема одмах осуде за зло дело, зато срце синова људских кипи у њима да чине зло.' [Проповедник 8,11] Стрпљење и дуго подношење Божје, које би требало да омекша и потчини душу, има сасвим другачије дејство на немарне и грешне. Оно их наводи да одбаце свако уздржање и отврдну у својом отпору. Они мисле да Бог који их је толико подносио неће обратити пажњу на њихову изопаченост. Када бисмо живели у условима тренутне казне за зло, људи не би толико грешили против Бога. Иако се одлаже, казна тиме не постаје неизвеснија. И Божје подношење има своје границе. Ако човек досегне границу Божјег дугог трпљења, сигурно ће бити кажњен, и када Бог почне да разматра случај дрског грешника, сигурно се неће зауставити док га не реши до краја.« – Елен Г. Вајт, *Библијски коментар СДА*, стр. 1166.

Питања за разговор:

1. Није исто рећи да је Бог стрпљив и да је толерантан. У чему је разлика између стрпљења и толеранције, и зашто је лако помешати ова два појма?
2. Док размишљамо о Христовом животу, како нам он открива стрпљење? Којим примерима, ако их има, Христос показује да постоје прилике у којима стрпљење више није добро?
3. Размислите о питању искушења и карактера. Свакако, искушења нас могу прочистити на много начина. Истовремено, шта се деси кад искушења отврдну човека, окрену га од Бога и претворе у циника и сумњичавца? Да ли се то десило неком кога знате? Ако је тако, шта можете закључити из таквог примера?
4. Осим искушења, која су друга средства кроз која нас Господ учи стрпљењу? Да ли сте ви научили, или још учите, поуку о стрпљењу?
5. Има ли неко коме треба да се извините због свог нестрпљења? Зашто се не бисте понизили и затражили опроштење или учинили шта год је потребно у таквим околностима? Зар у томе није суштина хришћанства?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

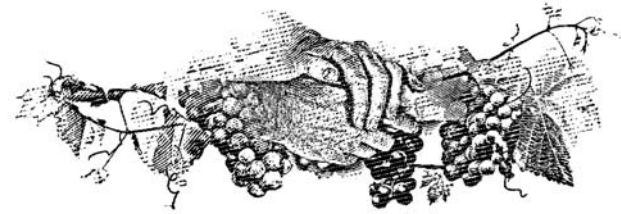
.....

.....

.....

.....

А РОД ЈЕ ДУХОВНИ ... ЉУБАЗНОСТ

Текстови за проучавање: 2. Сам. 9,1-13; Приче 15,1-5; 25,11-15; Мат. 5,43-48; Лука 6,35.38; Еф. 4,32; Кол. 3,12-14.

Упамтите стих: »Обуците се дакле као изабрани Божји, свети и љубазни, у срдачну милост, доброту, понизност, кротост, и трпљење« (Ко. 3,12)

Када Павле илуструје како љубав поступа, најпре помишља на стрпљење: »Љубав дуго трпи« (1. Кор. 13,4). Одмах после стрпљења, он пише да је љубав »милокрвна«, тј. »љубазна«, показујући да су љубав и љубазност толико повезане да ниједно дело лишено љубазности није учињено из љубави!

Стрпљење је, видели смо, подношење из љубави. Љубазност, са друге стране, укључује активно изражавање љубави. Често се стрпљење може претворити у пасивност; љубазност, напротив, подразумева оно што говоримо или чинимо, начин на који то говоримо и чинимо, па и, пре свега, зашто то говоримо и чинимо.

Љубазност ником није недоступна, иако може да укључује жртвовање времена и снаге. Љубазност се исказује на много начина. Као и сродна јој љубав, љубазност поседује невероватну снагу; она сама по себи сведочи какав је Бог.

УЗОР ЉУБАЗНОСТИ (МАТ. 5,43-38)

У проповеди на Гори, Исус описује доброту и милост Божју. Прочитајте Матеј 5,43-48 и одговорите на следећа питања:

1. На који нас високи стандард Исус усмерава овде?

2. Зашто Исус од нас захтева тако висок стандард?

3. Уочите како Христос користи реч *савршен* у 48. стиху. Какво значење та реч овде има, и како нам значење које она овде има помаже да схватимо шта значи бити савршен «као што је савршен Отац ваш небески»?

Дарови Божје благодати јесу управо то, дарови благодати. Ми људи их нисмо ни зарадили ни заслужили, већ смо сви свесно згрешили против Бога, не знајући за Њега или не слушајући Га. У том су смислу највећи грешник и највећи светац у истом чамцу: ниједан није заслужио доброту и милост које нам Бог свима пружа.

Кроз ове стихове, Исус Христос нас позива да будемо «савршени» баш као и Бог. Како то? Волећи своје непријатеље, молећи се за оне који нас злостављају, односећи се љубазно према онима који су према нама нељубазни. Покушајте да замислите како би наша црква и куће изгледале када би наше »ја« умирло, тако да и живимо тако! Тада бисмо имали силу и сведочанство које ни врата паклена не би могла надвладати. Шта нас једино у томе спречава? Ништа осим нашег грешног и осветољубивог срца, које нас пречесто чини сличним »фарисејима«.

Које дубоке и болне промене морате да предузмете ако мислите да послушате Исусове речи забележене у овим стиховима?

ЉУБАЗНОСТ ПРЕМА »МРТВОМ ПСУ«

Прочитајте 2. Самуилова 9,1-13. Како је Давид овде показао љубазност? Како је овим поступком открио Божји карактер?

»Слушајући извештаје Давидових непријатеља, Мефивостеј је имао велике предрасуде о њему као узурпатору, али је цар, својим великодушним и пријатељским понашањем и сталном љубазношћу задобио младићево срце, тако да је постао врло привржен Давиду, осећајући, као и његов отац Јонатан, да су му интереси истоветни с интересима цара кога је Бог изабрао.« – Елен Г. Вајт, *Патријарси и пророци*, стр. 713 ориг.

Давидова љубазност према према кући Сауловој открива да је у Богу тражио узор за поступање према Сауловој породици. Давид је увидео да је њему, грешнику попут свих осталих људи, Бог показао своју милост и доброту, које није заслужио и које је требало да покажује према другима.

Да бисмо били у стању да Божју милост пренесемо на друге, шта најпре морамо да препознамо? Видети Лука 7,47. Које важно начело проналазимо у овом стиху, које нам може добро објаснити у чему се састоји љубазност према другима?

Размислите о Божјој љубазности и нежности према вама: да ли их заслужујете? Да ли вам оне с правом припадају? Да ли су ваше мисли, дела и речи тако несребичне, тако свете, тако пуне љубави и прихватања да Бог напосто поступа према вама као што и ви поступате према другима? Одговор је, највероватније, »не«. У томе је суштина: када схватимо шта нам је све Бог опростио, када увидимо да нас воли упркос нашој природи и нашим делима, онда заиста разумемо шта значи бити добар и љубазан према онима који то нису заслужили. Колико је онда важно да нам Крст и његово значење непрестано буду пред очима!

Шта вам је све Бог опростио за све ове године? Како свест о томе утиче на ваш однос према онима који су вас повредили?

Ефесцима 4,32 почиње речима: »А будите један другоме благи, милостиви«. Приметите како се ове речи слажу са оним што смо јуче проучавали о поступању према другима као што Бог поступа према нама. Љубазност према другима треба да у сваком тренутку обележава хришћане. Међутим, људи имају три нарочите потребе које захтевају и три нарочите врсте охрабрења.

Пре свега, треба да будемо благи према духовним бебама. »Напротив, међу вама смо били благи као кад мајка негује своју децу.« (1. Сол. 2,7, Чарнић)

Друго, треба да са благошћу храбримо слабе. »Дужни смо дакле ми јаки слабости слабих носити, а не себи угађати.« (Рим. 15,1)

Треће, треба да лечимо духовно болесне (1. Тим. 2,24.25).

Једном је неки пословни човек рекао: »Једва чекам да увече дођем кући – толико ме исцрпљује да будем љубазан цео дан!« Каквог ли жалосног става према другим људима и њиховим животима!

Љубазност, нарочито у кући, од кључне је важности. Један од најважнијих начина на које се љубазност исказује, поготову у кући, јесте начин на који разговарамо једни са другима. Атмосферу у кући у великој мери стварају речи које изговарамо. Толико бисмо потешкоћа, толико увреда, толико напетости и отворених сукоба могли да избегнемо ако бисмо водили рачуна не само о томе шта говоримо него и како то говоримо.

Често некој особи нешто кажемо, а да нисмо ни увредили ни повредили, а онда то исто кажемо другој особи, и при том је дубоко ранимо и увредимо. Разлика је у томе *како* говоримо. Људски је говор много више од изговарања речи; тон гласа, израз лица, говор тела и расположење, све су то чиниоци који поручују саговорнику шта мислимо и осећамо према њему.

Прочитајте Приче 15,1-5 и 25,11-15. Која важна начела нам ови текстови откривају о томе шта и како говорити? Док читате ове стихове, упитајте се како се ви речима обраћате другима? На који начин бисте могли бити љубазнији према другима кад са њима разговарате?

»Дајте, и даће вам се: меру добру и набијену и стресену и препуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мером дајете онаквом ће вам се вратити.« (Лука 6,38). О чему Христос овде говори? Које животно начело истиче?

Веома често нам се врати оно што смо чинили другима. Другачије речено, ако смо љубазни према другима, много је вероватније да ће и они бити љубазни према нама. Вреди и обрнуто: чините другима зло и очекујте да вам зло и узврате.

Наравно, није увек тако. Помислите како је Исус чинио, а како су према Њему поступали! Како год било, у једном погледу ово правило не сме да важи. Као хришћани, треба да увек будемо љубазни према другима, макар нам се не вратило добрим. Штавише, као што смо прочитали, љубазност према онима који су зли јесте обележје истинског следбеника Исуса Христа. »Све дакле што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима; јер је то закон и пророци.« (Матеј 7,12)

Прочитајте Лука 6,35. Као се ова изјава уклапа у тему ове поуке?

Увек је лако бити љубазан према онима од којих очекујемо неку корист. Тако сви чине. Много је теже, међутим, бити љубазан према онима који нам никад ничим неће узвратити, а поготову ако нас то још и кошта. Ово је истинска проба наше добротe.

Преиспитајте се. Дали ваша љубазност према другима несребична и пожртвовна, или је покренута неком користољубивом намером? Ако је у питању ово последње, како је могуће променити се?

ОБУЦИТЕ СЕ У ДОБРОТУ (КОЛ. 3,12-14)

Прочитајте Колошанима 3,12-14, а затим искажите својим речима. Како ови стихови откривају суштину Христовог следбеника (уочите употребу појма *савришенство*)? Такође размишљајте о томе какво бисмо савршено сведочанство пружили свету када бисмо ове речи спровели у дело.

Александар Мекларен, познати лондонски свештеник с краја деветнаестог века, записао је следеће: »Љубазност је највећа сила света. Ако сакупите све чекиће овог света и ударате њима по леденој санти, тек мали део леда отопиће топлота настала од удараца чекића, а све ће остало и даље бити лед, иако уситњен. Уколико се та санта лагано отисне ка југу, сунчеви ће зраци победити њену смртоносну студен, истопивши санту у топлоти океана. Љубазност побеђује све.«

Адвентисти своје ставове подупиру јаким библијским доказима. Уколико није тако, зашто смо онда овде? Библијска веровања су, свакако, важна, али нама је потребно више од исправног учења, зар не?

»Када бисмо се понизили пред Богом и постали љубазни, учтиви и самилосни, тамо где се данас обраћа један човек, обратило би их се стотину.« – Елен Г. Вајт, *Сведочанства за Цркву*, св. 9, стр. 189.

Када проповедамо библијса учења, узимамо у обзир Суботу, стање мртвих, порекло зла и греха, као и друга основна веровања. Међутим, да ли толико пажње посвећујемо значењу љубазности и осталих елемената рода Духа, као и поукама које нам пружају »Проповед на Гори« и 1. Коринћанима 13? Знати да је Субота седми дан или да мртви спавају до васкрсења, или да нас Христова правда покрива сада и на Суду, све су то величанствене и важне чињенице. Ипак, само знање истине није исто што и познавање истине откривене у Христу (Јован 14,6), јер ће нас истина избавити (Јован 8,32). Другим речима, истина нас мења и поистовећује са Христом. Стога се поставља питање: »Да ли заиста имамо истину ако Истина, Христос, нема нас?«

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Из сваког хришћанског дома треба да зрачи света светлост. Љубав треба објавити делима. Она треба да живи у свим породичним односима, откривајући се у брижљивој љубазности и нежној, несеквичној учтивости. Има домова у којима се ова начела спроводе – домова у којима се Бог поштује и у којима влада стварна љубав. Из тих домова јутром и вечером уздижу се молитве Богу као миомирис. Његова милост и благослови спуштају се на молиоце као јутарња роса.« – Елен Г. Вајт, *Темељи срећнога дома*, стр. 37 (нагласио писац поуке)

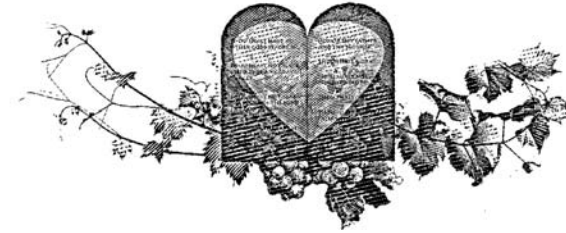
»Има много оних који изражавање љубави сматрају слабошћу, и задржавају став који друге одбија. Такав дух онемогућује изражавање симпатија. Кад се тежња за друштвеношћу и великодушност потисне, она се суши и срце постаје пусто и хладно. Треба се чувати такве заблуде. Љубав не може дуго опстати без изражавања. Не допустите да срце које је повезано са вама умре од недостатка љубазности и саосећања.« – *исто*, стр. 107 (нагласио писац поуке)

Питања за разговор:

1. Размотрите као разред питање на крају одсека од четвртка: »Да ли заиста имамо истину ако Истина, Христос, нема нас?« Шта произлази из вашег одговора?
2. »Љубав не може да постоји ако се не изражава.« Шта значи ова изјава и зашто она подразумева начело од великог значаја за цркву?
3. Прочитајте још једном у поуци за недељу текст о »савршенству«. Како да разумемо шта ова реч значи? Које су уобичајене тешкоће и погрешке верника у разумевању овог појма?
4. Сагледајте у свом хришћанском искуству како су други у цркви утицали на вас и вашу веру. Да ли су били љубазни и, ако јесу, како је та љубазност утицала на вас? Са друге стране, ако су били нељубазни, како је то утицало на вас? Шта у овим искуствима можете да издвојите како би други у разреду боље разумели како је важан наш утицај на друге?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

А РОД ЈЕ ДУХОВНИ ... ДОБРОТА

Текстови за проучавање: Пс. 51,10,11; Јован 14,9; Рим. 3,12-20; 7,7-12; Титу 2,14; Јевр. 1,2,3.

Упамтите стих: »Јер смо Његов посао, саздани у Христу Исусу за дела добра, која Бог унапред приправи да у њима ходимо.« (Еф. 2,10)

У Светом писму, »доброта« подразумева не само правилно понашање већ и избегавање његове супротности, зла. Доброта је светост преточена у живот. Доброта је и оно што чинимо; у противном, то уопште и није »доброта«.

Грчка реч за »доброту« у Галатима 5,22 је *αγαθωσύνε*, а означава активну, готово агресивну доброту. То је мање изуметност карактера, а више карактер пун енергије који се испољава у добрим делима.

Често чујемо да неко има »добро срце« или »добру душу«. Такво је схватање сумњиво не само теолошки (Јер. 17,9), већ и у пракси. »Добро срце« и »добра душа« – то само по себи не значи ништа. Тачније би било рећи да се »добро срце« показује кроз добра дела, кроз конкретне поступке који помажу другима. Добре намере, добре мисли, исправни мотиви, све је то лепо и има своје место; међутим, на крају доброта мора да чини добро. Мислимо ли друкчије, заваравамо се.

Доброта је својство које Библија у најдубљем и апсолутном смислу приписује само Богу. Према томе, иако се реч »добар« користи свакодневно у разним значењима, иако постоје и добри и зли људи (Мат. 5,45), иако и хришћани могу да чине добра дела (Еф. 2,10), иако је речено да све што је Бог створио »добро беше веома« (1. Мојс. 1,31), Исус је рекао да је само Бог »добар« (Марко 10,18, Чарнић). Једино је Божја доброта апсолутна. Сви други само су донекле добри у односу на ово савршено мерило.

Шта нам наредни текстови говоре о откривењу Божје доброте у нашем животу? 2. Мојс. 33,19; Пс. 25,8; 86,5; 107,21; Наум 1,7; Рим. 8,28.

Бог није само рекао да је добар; Он нам је то открио на много начина. Божју доброту можемо сагледати у свему створеноме. Чак и у овако палом свету, поред болести и зараза, поред природних катастрофа, природа и даље показује да је Бог добар.

Помислимо само на односе међу људима, на бригу и старање за друге. Ми смо способни да добро и племенито поступимо према другима само зато што је Бог у нама створио могућност да будемо такви, а учинио је то јер је и сам добар.

И сама људска полност, поред свих страшних и незамисливих изопачености, ипак у својој суштини открива Божју доброту и љубав према људима.

Које је највеће откривење Своје доброте Бог дао људима? Јован 14,9; Јевр. 1,2.3.

Напишите на које сте све начине дошли до сазнања о Божјој доброти. Другим речима, упркос свим тешкоћама кроз које сте прошли, како сте ипак сами за себе упознали да је Бог добар. Као Божја доброта може да зрачи из вашег живота? Измените своје одговоре са другима у разреду.

Прочитајте Римљанима 3,13-20. Како свуд око себе видимо истинитост ових речи? Како се њихова тачност види у самом вашем животу?

Једна од тужних чињеница овог живота јесте да има веома талентованих, симпатичних људи са великим утицајем на друге, људи веома вештих и интелигентних, које често називамо »добрим«, а који су покварени до сржи. Реч *добар*, баш као и реч *љубав*, тако се брзо и олако изговара да губи своје дубоко значење. Када имамо на уму шта подразумева Божја доброта, много боље разумемо како људи схватају доброту, а каква је људска доброта уистину.

Колико често чујемо нехришћане како се буне због тога што хришћани уче да су сви људи природно грешни, и тако даље? Зар, на крају крајева, не постоје људи који чине добра дела, који су љубазни, несебични и воле безусловно? Зар сви ми не познајемо понеког таквог? Како бисте одговорили на овакав аргумент?

Пре више од једног века, руски књижевник Фјодор Михајлович Достојевски написао је књигу о времену које је провео у сибирском радном логору, у ком су боравили и најгори злочинци тадашње Русије. Неки од њих били су починили тако страшне злочине какви се једва дају замислити. Па ипак, Достојевски је писао како су неки од њих умели да поступе љубазно и племенито. Реч је о томе да чак и најгори људи могу да учине добра дела. Истовремено, ко од нас није видео и људе које сматрамо добрима, а који су, под притиском околности, поступили веома ружно?

Како је са вама? Нисте ли и ви способни за дела љубави? Зар нисте способни и за окрутност и зло? Шта вам ваши одговори кажу о вама самима и вашој потреби за Исусом Христом?

БОЖЈИ ЗАКОН И ДОБРОТА

Прочитајте Римљанима 7,7-12. Шта је Павлова основна замишљавања? Зашто наглашава да је закон добар?

Потешкоћа коју неки имају са законом Божјим почива на не-разумевању улоге закона у плану спасења. Када дођемо код лекара због неке здравствене сметње, он најпре мора да утврди дијагнозу, а тек онда да пропише терапију. Проблем настаје када људи помешају дијагнозу и терапију. Закон Божји не само да је Његов стандард, већ и служи као дијагноза у процесу спасења. Павле једноставно каже да без закона не би знао да греха има. Према томе, закон утврђује да смо сви болесни од греха. Без ове дијагнозе, мало би ко дошао Христу да га исцели.

У плану спасења, Божји закон је неопходан, јер без закона нема ни греха, а без греха нема ни потребе за Спаситељем.

У Псалму 40,8 Давид пише: »Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон је твој мени у срцу.« Како онда неки људи могу да верују да је држање Божјег закона терет?

Понекад мислимо да је улога закона да забрањује: »Немој ...«. У томе доиста има истине. Па ипак, има бескрајно много више онога што можемо да чинимо од онога што не смемо да чинимо. Сетите се и практичне користи од држања Божјег закона. Сетите се на које све начине Закон улепшава наш живот већ сада. Зар не би требало да имамо поверења у Божју доброту тако да, кад нам нешто и забрани, верујемо да је тако боље за нас?

Да ли се вама држање закона чини као терет? Зашто је тако? Ако Библија каже да је држање закона задовољство, где грешимо ако нам то представља терет?

ЖИВИТЕ ЧИНЕЋИ ДОБРО

»Може ли Етиопљанин променити кожу своју или рис шаре своје? Можете ли ви чинити добро научивши се чинити зло?« (Јер. 13,23)

Наведени текст истиче једно од основних обележја човекове природе: ми се тешко мењамо, нарочито кад је реч о лошим странама карактера. Питајте дугогодишње брачне парове колико је лако променити брачног друга! Имајући ово на уму, можда боље можемо да разумемо зашто појам доброту у Библији има много дубље и прецизније значење него у нашој свакодневној употреби. Доброта као род Духа задире дубоко у човекову суштину, и обухвата сваку мисао, реч и дело побожног човека. Отуда захтев да човекове побуде буду добре пре него што и његова дела можемо назвати »добрима«. То значи да је добар онај човек чија добра дела потичу од његове унутрашње посвећености и љубави према Богу.

»Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.« (Пс. 51,10) »Како ће младић очистити пут свој? Владајући се по твојим речима.« (Пс. 119,9) Како, према овим стиховима, можемо постати »добри«?

Упореди ове стихове са оним што Павле каже у Римљанима 7,18. Каква је веза ових стихова?

У поглављима 7 и 8 посланице Римљанима, Павле исказује своје разочарење што упркос својим најбољим намерама, нема у себи снаге да чини добро (стихови 18 и 19). Међутим, у Рим. 8,1-4, он открива како хришћани савлађују ову дилему. У чему је тајна? Раговарајте о том шта значи »ходати у Духу«. Како се то постиже?

Једно је признати да смо грешници којима је потребна милост, и који се не могу спасити својим добрима делима. Истовремено, зашто морамо пазити да ово учење не злоупотребимо као оправдање да живимо по телу? Да ли и ви то чините? Ако је тако, зашто је такво становиште опасно?

Иако не можемо рећи да се спасавамо делима, може се рећи да смо, као Божји крвљу откупљени синови и кћери, спасени како би у свом животу показали добра дела. Исус је истакао да, као што се дрво зна по својим плодовима, тако ће се и човек познати по начину на који живи. Исус још више наглашава важност добрих дела када изјављује да они чији је живот био лишен добрих дела неће ући у царство небеско (Мат. 25,41-46).

Прочитајте Еф. 2,10 и Титу 2,14. Коју заједничку поруку садрже оба ова текста, и зашто је она важна за сваког ко се изјашњава као хришћанин?

Пошто смо људска бића, и грешници смо; прекршили смо закон Божји, и потребан нам је Спаситељ. Истовремено, у Библији налазимо обећање да, ако се предамо Христу, ако одаберемо да живимо по Духу, а не по телу, можемо победити и живети одсјајујући Божју доброту. Можемо да живимо у ономе што Павле назива »новим животом« (Рим. 6,4), јер, као што се вером »с њим погребосмо крштењем у смрт«, исто тако можемо »држати да смо мртви греху, а живи Богу у Христу Исусу Господу нашему« (6,11).

Можемо да будемо »добри« у библијском смислу речи, не »добри« као да заслужујемо спасење, већ »добри« зато што наша срца, наше побуде, наша дела откривају свету стварност Бога кога исповедамо и коме служимо. Свакако, да би се то постигло, човеково »ја« мора да умре, потребно је да жели да служи другима, да се свакодневно бори са својим телесним жељама, потребно је, када сагреша, понизно срце, скрушено у покајању. У сваком случају, можемо и морамо да претворимо у стварност веру коју исповедамо.

У којој мери примењујете на себе обећања о победоносном хришћанском животу? Шта вас одвраћа да не усвојите оно што вам припада, а што вам је даровано уз високоу цену?

»Наше сведочење за Бога не треба да се састоји само од проповедања истине и дељења библијске литературе. Не заборавимо да је христолики живот најмоћнији аргуменат у прилог хришћанству, и да површно хришћанство наноси више штете људима око нас него сасвим светован карактер.« – Елен Г. Вајт, *Сведочанства за Цркву*, св. 9, стр. 21.

»Обележје хришћанства није неки спољашњи знак, то не значи носити крст или круну, већ је то онај део човека који открива његову повезаност са Богом. По сили Његове милости, која се очитује у промени карактера човека, свет треба уверити да је Бог поставио Свог Сина као Откупитеља. Ниједна друга сила не може да утиче на људску душу тако силно као утицај несебичног живота. Најјачи аргумент у прилог јеванђења је хришћанин који воли друге и ког други воле.« – Елен Г. Вајт, *Служба исцељења*, стр. 470.

Питања за разговор:

1. **Читајте и разговарајте у разреду о питањима из одсека за недељу о томе како Бог открива своју доброту.**
2. **На које практичне начине можемо, као појединци и заједница, да другима откријемо доброту Божју?**
3. **Библија каже да је Божји закон добар. Ми знамо да је тако. Као онда неко може да користи тај појам у негативном значењу? Како све закон може бити злоупотребљен, и какве су тужне последице такве злоупотребе?**
4. **Размислите о древном филозофском питању: да ли је нешто добро зато што је Бог рекао да је добро? Или Бог каже да је добро зато што већ јесте добро?**
5. **Разговарајте у разреду о Лука 18,18.19. Шта нам Исус овде казује? Како треба да схватимо његове речи?**
6. **Развијте расправу у разреду. Нека пола разреда заступа становиште да су људи у суштини доброг срца; друга половина нека заступа мишљење да су људи суштински зли. Заснивајте своје ставове не на Библији, већ из свега што видите на свету.**

»Господе, Боже над војскама, ко је као ти силан довека? Ти зрачиш верношћу свуда око себе.« (Пс. 89,8, француски превод Цадока Кана)

Као и за све друге видове рода Духа, Бог нам је узор и у верности. Бог је сад исто тако веран као што је био милионима година пре стварања земље. Он ће и у наредних милион година остати исто тако веран као што је био када је стварао своје вечне законе. Ништа Га неће одвратити нити ће изменити Његове путеве.

Сагледајмо нека својства Божје верности:

- Божја верност далекосежна је: »Господе, до неба је милост твоја, и истина [верност] твоја до облака.« (Пс. 36,5);
- Божја верност је поуздана: »Али своју љубав нећу му ускратити, нећу изневерити своје обећање.« (Пс. 89,33, француски превод Цадока Кана);
- Божја верност је велика: »велика је вера твоја.« (Плач 3,23);
- Божја верност устоличена је на небесима: »Јер знам да је заваек основана милост, и на небесима да си утврдио истину [верност] своју« (Псалам 89,2).

Именујте благослове које нам пружа Божја верност:

1. Кор. 10,23 _____
1. Сол. 5,23.24. _____
2. Сол. 3,3 _____
- Јевр. 10,23 _____

Зашто је Божја верност толико важна за хришћане? Присетите се кад вам је сазнање да је Бог веран помогло да превазиђете кризу. У свакодневном животу, који вам благослов проистекао из Божје верности највише значи?

Прочитајте Лука 18,8. Шта подразумева ово Исусово питање?

Апостол Павле пише да »зли људи и варалице напредоваће на горе, варајући и варајући се« (2. Тим. 3,13). Људи су данас исти као и у време када је Мојсије написао Петокњижје или Павле своје посланице. Ипак, овом се може придодати да је данашње друштво толико попустљиво према греху да само што га не потиче. Другим речима, наше окружење све више наводи на грех, а наша људска природа сама по себи тежи да то злоупотреби. Саможивост се непрестано промовише. Рекламе нас утврђују у задовољавању сопствених жеља: зашто да чекамо, зашто да се одричемо себе, зашто да се жртвујемо, зашто да се не водимо за другима? Непрестано чујемо: »Оствари своје жеље јер ти то заслужујеш« и сличне поруке.

Прочитајте 2. Тим. 3,1-5. Коју прву особину налазимо у овом тексту? Како се она данас отворено исказује?

Иако се тешко може рећи да припадамо првом себичном поколењу људског рода, наше доба је јединствено по томе што се себичност пропагира као пожељна. Парола гласи: »Узмите најбоље«, »Највише волите себе«. Сконцентрисаност на себе произвела је још једну појаву – неодговорност. Ово би заиста могло бити оно поколење за које је писано: »Има род који псује оца својега и не благосиља матере своје. Има род који мисли да је чист, а од свога кала није опран.« (Приче 30,11.12) Као да је сваком крив неко други, а не он, и то најчешће његови родитељи.

Како су медији допринели неверности чак и у црквеним редовима? Будите искрени: како медији утичу на ваш начин размишљања? Упитајте се без пристрасности како оно што гледате, читате и слушате негативно утиче на вашу верност према Богу?

УЗОРИ ВЕРНОСТИ (ЈЕВРЕЈИМА 11)

Прочитајте 11. поглавље посланице Јеврејима, где је наведен низ примера вере. Изаберите три личности и забележите како се њихова верност показала чак и усред борби, искушења и тешкоћа. Другим речима, којим поступцима су показали своју верност? Које су борбе, тешкоће и искушења имале ове личности? Надаље, без обзира на све разлике, која су животна начела заједничка нама и личностима из посланице Јеврејима?

1. _____

2. _____

3. _____

Помислите како би некима од ових људи било лако да се обесхрабре. Помислите на Јосифа у затвору, на Сару која чека, и чека, и чека обећано дете или на Мојсија искушавањем богатством Египта спрам »страдања са народом Божјим« (ст. 25). Понекад ове људе доживљавамо као суперхероје који све побеђују, иако су, заправо, били исто тако обични људи као и ми, склони греху, сумњама и страху. Упркос свим њиховим слабостима и грешкама, ипак су својим поступцима потврдили веру коју су проповедали, тако да је Бог могао да их употреби за изузетна дела.

Који су изазови за вашу жељу да будете верни? Сврстајте их у две категорије: 1) оне које не можете да спречите и 2) оне које можете да уклоните из свог живота.

ВЕРНОСТ У СВАКОДНЕВНОМ ЖИВОТУ

»Који је веран у малом и у многим је веран; а ко је неверан у малом и у многим је неверан.« (Лука 16,10) Како се ово начело показало у вашем животу? Коначно, ако нисмо верни у малим стварима, зашто помишљамо да ћемо бити верни у великим?

«Свету су од свега најпотребнији људи – људи који се не дају купити ни продати, људи који се не боје да грех назову правим именом, људи чија је савест верна дужности као магнетна игла полу, људи који ће заступати правду макар се и небо срушило.» – Елен Г. Вајт, *Васпитање*, стр. 57.

Следеће речи представљају неке од чинилаца верности:

Поузданост – Поузданост значи да неко може да рачуна на вас. Кад вас је последњи пут неко изневерио? Памтите ли како сте се тада осећали? Шта недостатак поузданости говори о човеку?

Честитост – Честитост значи искреност. Значи да нећете лагати, варати или красти. Честитост је камен темељац јаког карактера, и треба да се показује у нашем свакодневном животу.

Постојаност – Постојаност значи имати кодекс части. Када је човек постојан, он држи до неких вредности и веровања по којима живи. Постојаност такође значи поштовати вредности и веровања других. И постојаност је један од каменова темељаца карактера.

Оданост – Оданост је приврженост. То значи бити уз некога и кад је тешко. Оданост је важан део пријатељства. Да ли, међутим, оданост значи учинити због пријатеља и нешто лоше? Има ли оданост границе? Како је могуће да у оданости претерамо?

Проучите ове особине. Како ви стојите са сваком од њих? У чему бисте могли да се поправите? Пре свега, шта морате да промените како бисте били вернији оном што знате да је добро? Како ћете да се промените?

Да ли је могуће да управо сада пролазимо кроз још једно Велико разочарање, попут оног из 1844.? Иако нисмо опет поставили неки тачан датум за Христов долазак, можда је у питању нешто суптилније – занемаривање Другог доласка, ако ни због чега другога, онда зато што смо очекивали да ће до сада доћи.

Прочитајте Матеј 25,1-13. Приметите да су заспали сви који су чекали младожењу. Када је младожења коначно стигао и пробудио све, за пет од њих било је прекасно. Да ли смо ми, у 21. веку, на неки начин у опасности да учинимо исто?

Прочитајте Матеј 24,44-50. Учите да је зли слуга изменио свој животни стил када је поверовао да се његов господар неће вратити онако брзо као што је очекивао. Какву то поруку шаље онима који сматрају да је Исусов долазак одложен?

Није се све десило онако брзо као што смо се надали, али се тешимо обећањем у Галатима 6,9: »А добро чинити да нам се не досади; јер ћемо у своје време пожњети ако се не уморимо [обесхрабримо].«

Питање са којим се суочава Божји народ 21. века није »Да ли ће Бог остати веран?« До сада је требало да знамо да Он јесте веран у свему што је обећао. Кључно је питање »Да ли ћу ја остати веран?«

На разне начине, одговор на питање будућности («Да ли ћу ја бити веран?») може се наћи у садашњости. У ком правцу иде ваш садашњи духовни живот? Да ли сваки свој дан посвећујете Господу, растући у благодати и верности, или полако и неприметно попуштате, навикавајући се на свет и његове путеве? Шта вам ваш одговор казује о вама самима и о вашем односу према Богу?

»Међутим, налик звездама које се крећу одређеним путањама кроз бескрајна пространства, *Божје намере не познају журбу ни за-кашњење*. Символима велике таме и пећи која се дими, Бог је открио Аврааму израиљско ропство у Египту и објавио да ће време њиховог боравка износити четири стотине година. 'После', рекао је Он, 'они ће изаћи с великим благом.' (1. Мојс. 15,14) Против те речи узалудно се борила сва сила фараоновог охолог царства. 'У исти дан' који је одређен у божанском обећању, 'изиђоше све војске Господње из земље мисирске.' (2. Мојс. 12,41) Исто тако на небеском савету одређен је час Христовог доласка. Када је велики часовник времена показао тај час, Исус се родио у Витлејему.« – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 32, истакао аутор поуке.

Питања за разговор:

1. Шта у вашој култури представља изазов онима који желе да буду верни Христу? Како можемо да се суочимо са таквим изазовима? Како да једни другима помогнемо у тој борби?
2. Размислите о ономе што сте читали, гледали или слушали за последња 24 часа. Да ли су вас ти садржаји ојачали у вери или су били штетни за њу? Шта произлази из вашег одговора?
3. Размотрите појам оданости. У којим је контекстима оданост пожељна? Да ли је увек добра? Када верност неке може значити неверност Богу?
4. Каква се опасност може крити у отвореној опсесији верношћу? Другим речима, када у верности можемо да одемо предалеко?
5. На које практичне начине можемо да у својим породицама и црквама очувамо доживљај да је Христов други долазак стваран? Што дуже чекамо, све је лакше стећи лоше навике и обрасце размишљања. Како да, посебно онима који су дуго у цркви, улијемо сазнање колико је важно да Христов други долазак сматрају стварним и одушевљено га очекују?

**»Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; јер сам ја кротак и смеран у срцу, и наћи ћете покој душама својим« (Матеј 11,29).
Шта нам Исус казује овим стихом? Како кротост и смерност у срцу доносе мир човековој души?**

Кротост значи да смо потпуно престали да се боримо за остварење својих личних планова и да верујемо да ће Бог остварити своје планове у нашу корист. Кротост је супротна самовољи и саможивости. Она изниче из поверења у Божју доброту и власт над свим околностима. Кротка особа није обузета собом (Лука 22,42), што је кључно за остварење обећања да ћемо наћи душевни мир. Коначно, зар наш немир и брига не потичу често отуда што се боримо само за себе и своје жеље? У правом смислу речи, кротка особа је према томе она која се одрекла свога ја, што захтева веру, храброст и истрајност, особине које овај свет ретко повезује са кротошћу.

**Прочитајте Рим. 12,3. Како је појам кротости овде представљен?
У ком је погледу ово кључ разумевања кротости?**

Ефесцима 4,2 други је текст који нам помаже да разумемо шта је кротост. Уочите везу овог текста са Римљанима 12,3: оба текста на свој начин наглашавају зашто су гордост и себичност у супротности са хришћанским начином живота. Коначно, зашто би иједан хришћанин био горд због било чега? Нисмо ли сви грешници? Зар не бисмо сви били осуђени на вечно уништење да није било Исуса? Не зависимо ли сви ми од Бога за сваки свој дах и сваки откуцај срца? Зар сваки наш дар и свака способност не долазе од Бога? Због чега бисмо онда имали да се поносимо? Ни због чега! Заиста, када помислимо на укупну цену нашег спасења, требало би да као хришћани будемо најкроткији и најсмернији људи на земљи.

Размислите о томе до које мере зависимо од Бога. Одакле онда долазе охолост и гордост човековог срца, и како их можемо победити?

Присетимо се са каквом се опасношћу Авраам суочио када је требало да са нећаком Лотом подели земљу? (в. 1. Мојс. 13,8,9) Имајући у виду да му је Бог био обећао да ће од његових потомака начинити велики народ, како је Авраам могао да се оправда узимајући за себе најбољи део земље? Уместо тога, Авраам је дозволио Лоту да бира први, говорећи да ће за себе узети оно што преостане. У ком је погледу ово обележје кротости?

Готово да нема човека који не познаје причу о Јосифу, кога су браћа продала у робље и послала у Египат. Прочитајте сада како су браћа дошла к Јосифу, сада другом човеку Египта, и молила га да им омогући да купе храну (1. Мојс. 45). Како је Јосифова кротост одлучила о томе како ће поступити са браћом? Да није био кротак, како би највероватније поступио са њима? Како 1. Мојс. 50,20 даје пример односа кротких људи према животу?

Као веома млад, Давид је био помазан за следећег цара Израиља. Цар Саул изгубио је разум од зависти, и годинама прогонио Давида намеравајући да га убије. У двама приликама, Давид је био у могућности да убије Саула (1. Сам. 24,3-7 и 26,7-12). Да Давид није био кротак, како је могао да оправда убиство Саула? Зашто нам је тако лако да нађемо духовно оправдање за поступке који нам иду у прилог?

У 4. Мојс. 12,3, за Мојсија је речено да је био најкроткији човек свог времена. Ипак, неки његови одлучујући поступци не одговарају уобичајеном поимању кротости. Када је затражио од фараона да ослободи Израил, показао је енергичност и са речи прешао на дело. Када се Израил упустио у обожавање златног телета, »разгневио се«, узео њихово златно теле, спалио га и сатро у прах, те натерао Израиљце да тај прах пију (2. Мојс. 32,19,20). Како да разумемо овакву кротост Мојсијеву?

Исус је, свакако, најлепши пример кротости (Мат. 11,29). Наведите неке од примера. Нпр., како се Његова кротост показала у Јован 18,21-23? Или у Матеј 26,39? Истовремено, налазимо и примере који баш и не личе на кротост, као кад је истерао мењаче новца из Храма или сваки пут кад би се суочио са фарисејима и њиховим лицемерством. Како нам овакви примери помажу да схватимо да се кротост показује и у смелости и одлучности?

Шта је заједничко свим овим примерима кротости? Шта из њих можемо да научимо како бисмо боље разумели шта кротост јесте, а шта није?

»Тражите правду, тражите кротост, еда бисте се сакрили на дан гнева Господњега« (Соф. 2,3). Кротост је супротна поносу. Данас се сувише наглашава значај самопоштовања. Када самопоштовање пређе границу и постаје понос?

Кротост је потребна да би човек могао да прими Божју реч. »С кротошћу примите усађену реч која може спасти душе ваше« (Јак. 1,21). Особа лишена кротости не може да прими Божју реч јер настаје сукоб интереса. Зашто је тако?

Кротост је неопходна за успешно сведочење. »Него Господа Бога светите у срцима својим. А будите свагда готови на одговор свакоме који вас запита за ваше надање« (1. Петр. 3,15).

»Наш утицај на друге зависи не толико од тога шта ћемо казати колико од тога ко смо. Људи могу да побијају и одбаце нашу логику, они могу да се одупру нашим позивима; али живот несебичне љубави доказ је који не могу порећи. Доследан живот, обележен Христовом кротошћу, сила је у овом свету.« – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 142.

Кротост прославља Бога. 1. Петр. 3,4 (превод Е. Чарнић) каже: »(...) с непропадљивим украсом кротког и мирног духа; то је скупоцено пред Богом.«

»Исправно је волети лепоту и желети је, али Бог жели да више од свега другога волимо и желимо врхунску лепоту која не пролази. Никакав спољашњи украс не може да се по вредности и лепоти упореди са 'кротким и мирним духом', 'свилем чистом и белом' (Откр. 19,14), коју ће носити сви свети на земљи. Овим ће оделом стећи лепоту и наклоност Божју већ овде, а у будућем свету оно ће бити знак да су примљени у Царев град. Он је обећао: 'ходиће са мношвом у белима, јер су достојни.' Откривење 3,4.« – Елен Г. Вајт, *Дела апостола*, стр. 523,524.

Како наглашавање вањске лепоте може да дође у сукоб са стицањем духовног рода, а нарочито са кротошћу? Када у нама сазрева род кротости, како наш живот треба да се измени? Које сте промене у погледу кротости доживели од кад сте прихватили Христа? Можда гајите неке ставове због којих вам је тешко да budete кротки?

Кротост се показује кроз наше односе са другима. То значи да је кротост активна и да се открива у речима, ставовима и делима. Можда мислите да сте кротки, али то не мора да буде тако. Бити кротак значи понашати се тако.

Како нам следећи текстови показују како кротост треба да се покаже у нашем животу? Зашто је кротост тако важна у овим приликама?

Мат. 5,39

Мат. 18,21.22

Гал. 6,1

2.Тим. 2,24.25

Титу 3,2

Фил. 2,2.3

Раније смо истакли да се кротост погрешно доводи у везу са слабшћу. Стварност је другачија. Уколико сагледамо стихове које смо данас проучавали, видећемо да је већина ових ситуација захтевала моралну и духовну снагу да би се показала кротост.

Наравно, ако је кротост род Духа, онда она потиче од Бога, а не од нас. У сваком случају, потребно је да се свакодневно предајемо Господу, да свакодневно будемо спремни да Га слушамо са поверењем, како би се кротост показала у нашем животу.

Е. Д. Халс казао је: »Чудна је понизност. Чим мислиш да је имаш, изгубио си је.«

Неки је градић желео да ода признање најкроткијем грађанину и награди га. Спровели су истраживање, и коначно пронашли особу. На свечаности којој су присуствовале истакнуте личности, најкроткијем грађанину додељена је лента на којој је писало: »Најкроткији човек у граду«. Међутим, следећег дана морали су да му одузму ленту јер ју је носио по граду!

Како разумете обећања и награде о којима говоре следећи текстови?

Пс. 22,26

Пс. 25,9

Пс. 37,11

Пс. 147,6

Пс. 29,19

Мат. 5,5

Ови стихови нас храбре јер постоје тренуци када кротки трпе злостављање. Међутим, ми смо кроз ово проучавање сазнали да се кротка особа не уздиже пред људима, већ уздиже Бога. Зато и Бог обећава да ће узвисити кротке. Ту награду можемо да окусимо и сада, а сасвим извесно и у вечности, на новом небу и на новој земљи.

»Христа не треба сакривати у срцу као брижљиво чувано благо, скупоцено и свето, у коме треба да ужива једино његов власник. Христос у нашем срцу треба да буде извор воде која тече у живот вечни и освежава све који се сусретну са нама. Треба да Га исповедамо отворено и смело, показујући у свом карактеру кротост, понизност и љубав, тако да људе задиви лепота светости. Није добро да своју веру чувамо као мирис у бочицама, у страху да не изветри.« – Елен Г. Вајт, *Савети о здрављу (Counsels on Health)*, стр. 400, нагласио писац поуке.

»Мир Христов – новцем се не може купити, најблиставијим талентом не може се достићи, мудрост га не може обезбедити. Вера Христова – како да свима објасним колико ће много изгубити ако пропусте да у свакодневни живот унесу њена велика начела? *Кротост и понизност* Христова извор је хришћанинове снаге. Она је заиста драгоценија од свега што ум може да створи и новац купи. Од свега што човек може да тражи, цени и гаји, ништа није тако вредно у Божјим очима као чисто срце и дух испуњен захвалношћу и миром.« – Елен Г. Вајт, *Савети о здрављу (Counsels on Health)*, стр. 403, нагласио писац поуке.

Питања за разговор:

1. Бог обећава да ће радошћу испунити живот кротких. Зашто су, по вашем мишљењу, кротки људи радосни? Наведите неколико разлога. Како неговање дара кротости може да улепша нашу свакодневицу?
2. Како кротост може погрешно да се протумачи као слабост?
3. Размишљање о кротости покреће једно важно питање: да ли то значи да хришћани никад не треба да траже своја права? Треба ли да дозволимо да нас претворе у отираче по којима свако гази, не чинећи ништа у своју одбрану? Да ли и у овоме постоји нека равнотежа, и, ако је тако, како да је пронађемо?
4. Ниче је тврдио да су хришћанство створили слаби и немоћни, тако што су особине попут понизности и кротости прогласили за нешто добро и пожељно. Као бисте одговорили на такву тврдњу?

Синоними за самосавлађивање су »владање собом«, »присебност« и »снага воље«. Овај род Духа сеже много даље од пуког обуздавања хришћанина да не чини оно што је забрањено: она нас исто тако оспособљава да чинимо оно што је добро.

1. Јованова 2,15.16 позива нас да се чувамо трију порива. Који су то пориви и, што је још важније, како се они показују када не водимо рачуна о томе?

Филибљанима 4,8 набраја на шта све треба да усмеримо свој живот. Који су то садржаји и како нас послушност Павловим речима чува од опасности набројених у 1. Јованова 2,15.16?

У хришћанском животу свакако постоје дозволе и забране. Ту је и стална борба са собом, са својом телесном природом и утицајима света. Павле се овом темом бави у Римљанима 7,15-18, говорећи о сукобу између оног што зна да треба да чини и онога на шта га искушење наводи. На крају, у Рим. 8,1 он нам даје и одговор: »Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по Духу.«

Павле говори о ходању у Духу. Ако живимо без Духа, нисмо у стању да развијемо род Духа. Иако то можемо желети, Павле каже да немамо снагу. Одговор на сукоб у Рим. 7 не говори о томе *кад* ћемо победити већ *како*, а *како* се налази у вери у Христа. Ми се предајемо Христу, позивамо се на Његову правду, што нас ослобађа од осуде, а онда се покоравамо Њему и одлучујемо да ћемо живети по Духу тиме што ћемо бирати да испуњавамо Његову вољу позивајући се на Његова обећања да ћемо победити. Кључ свега је да се доследно ослањамо на обећања; овде је извор наше снаге. Не можемо успети сами. Потребно је да свесно изаберемо да победимо у Његово име. Ова борба одвија се истовремено на вертикалној (обраћање Богу у вери) и хоризонталној равни (одбацивање захтева тела). И једно и друго је потребно.

Издан од својих најближих и продан у робље, Јосиф је имао јаке разлоге да посумња у љубав, бригу, па чак и у постојање Бога, о чему је подучаван од раног детињства. Међутим, није тако било.

Прочитајте 1. Мојс. 39,7-20. Где у овим стиховима налазимо објашњење за Јосифово поступање?

Како је Јосиф »награђен« за своје одбијање да попусти искушењу? 1. Мојс. 39,20. Лажно је оптужен и бачен у затвор. Зар је то награда за верност?

Ову чињеницу треба запамтити. Можемо ли да очекујемо да сама наша одлука да чинимо добро без обзира на последице веома брзо преокрене прилике у нашу корист? Шта је са онима који су изгубили посао, брачног друга, читаву породицу па и живот зато што су одбили да се нагоде са грехом? У Библији имамо примере оваквих људи, а можда и ви познајете неког таквог. Можда сте и сами прошли кроз нешто слично. Уосталом, замислимо да је Јосиф провео остатак свог живота у затвору: да ли би то и даље значило да је исправно поступио?

»Јер који сеје у тело своје, од тела ће пожњети погибао; а који сеје у дух, од духа ће пожњети живот вечни« (Гал. 6,8). Шта нам казује овај текст? Шта је у њему супротстављено? У чему је суштина овог сукоба? Зашто је ово питање од изузетне важности? Како нам Павлове речи помажу да схватимо зашто је Јосиф исправно поступио упркос последицама?

Од 13. до 16. поглавља Књиге о судијама, Библија приповеда о Самсону. Прочитајте овај извештај имајући у виду мотив самосавлађивања и умерености. Самсонов пример нуди нам обиље великих поука. Како је трагично да неко тако даровит, неко ко је толико обећавао тако лако скрене са пута!

»Самсон је у искушењу имао исти извор снаге као и Јосиф. Могао је да по својој вољи изабере добро или зло. Међутим, уместо да се ухвати за Божју силу, дозволио је дивљим страстима своје природе да загосподаре. Сила разума била је тиме ослабљена, а морална начела искварена. Бог је позвао Самсона на високи положај и дао му велику одговорност, част и вредност, али је требало да он научи да влада другима тако што ће најпре научити да се покорава Божјим законима. Јосиф је био морално слободан да одлучи. Добро и зло стајали су пред њим. Могао је да изабере пут чистоте, светости и части или пут неморала и пропасти. Он је изабрао частан пут, који је Бог одобрио. Суочен са сличним искушењима, које је сам навукао на се, Самсон се потпуно препустио својим страстима. Научио је да пут којим је кренуо води у срамоту, пропаст и смрт. Каква супротност спрам приче о Јосифу!« – Елен Г. Вајт, *Библијски коментар СДА*, том 2, стр. 1007.

Прочитајте Судије 13,24.25. С обзиром на оно што знамо о Самсону, какву важну поруку и упозорење налазимо у овим стиховима?

Иако је много обећавао, Самсон је дозволио телесним страстима да надвладају све добре особине. Ко се није борио са озбиљношћу овог искушења? Велика борба није тек симбол; она осликава битку између Христа и сотоне, не само некакав сукоб космичких размера на небу, већ и борбу у сваком човеку. Премда је Христос припремио пут којим сваки човек може постићи победу, битка за наше срце и наше тело заиста се и бије у нашем срцу и нашем телу. Свакако, Христос је победио за све нас. Међутим, ми морамо да одлучимо да ли ћемо све време прихватати Његову победу и да ли ћемо, кроз своје одлуке, стати на једну или другу страну у тој великој борби.

Како ви доживљавате сву реалност велике борбе у свом телу и духу? Какве одлуке доносите? Шта вам те одлуке говоре о томе на којој сте страни заиста?

»Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добије дар? Тако трчите да добијете. Сваки пак који се бори од свега се уздржава: они дакле да добију распадљив венац, а ми нераспадљив. Ја дакле тако трчим, не као на непоуздано; тако се борим, не као онај који бије ветар; него морим тело своје и трудим да како сам другима проповедајући избачен не будем« (1. Кор. 9,24-27).

Пажљиво и уз молитву читајте Павлове речи упућене Коринћанима. Учите колико он овде прича о себи и својим борбама. Можемо да се утешимо видећи да је и тако веран хришћанин попут Павла, великана вере, морао да се бори са својим »ја«, грехом и телесношћу. Нисмо препуштени сами себи. Небо ће бити испуњено људима који су знали шта су телесне жеље.

На основу горњег текста, одговорите на следећа питања:

- 1. Какво поређење Павле користи како би нам помогао да схватимо човекову борбу са својим »ја« и са грехом? Које су ипак кључне разлике између овог поређења и стварности на коју се односи?**

- 2. Са колико је поверења Павле трчао трку свог живота? Одакле је потицало његово поверење? Зашто би требало да имамо исто такво поверење?**

- 3. Иако Павле показује поверење, свестан је и могућег неуспеха. Како он то описује и какво решење предлаже? Како се његов одговор уклапа у тему ове поуке?**

КАКО НАПРЕДОВАТИ У САМОСАВЛАЂИВАЊУ

»Зато дакле и ми имајући око себе толику гомилу сведока, да одбацимо свако бреме и грех који је за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена« (Јевр. 12,1). Павле и овде користи слику трке коју смо видели и раније. Који ланци вас задржавају да трчите?

Прочитајте Кол. 3,1-10. Ови нам стихови дају правила за посвећен живот новорођених у Христу. Из њих сазнајемо неколико важних чињеница које су неопходне за стицање самосавлађивања. Које су то чињенице и како можете да их примените на свој живот да бисте стекли победу над грехом који вас тако често поражава?

Свака вештина захтева вежбање. Самосавлађивање се не стиче преко ноћи. До ње долазимо кроз покушаје и погрешке, успехе и промашаје из дана у дан. »Бори се у доброј борби вере« (1. Тим. 6,12). »Не као да већ достигао или се већ саврших, него терам не бих ли достигао као што ме достиже Христос Исус« (Фил. 3,12).

Немојте се непрестано излагати местима на којима ће ваша слабост бити искушана, где ће пориви које вам је најтеже да контролишете бити најсуровије искушавани. Треба да избегавамо све што личи на зло (1. Сол. 5,22). »Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа; и телу не угађајте по жељама« (Рим. 13,14).

У којим подручјима живота показујете очигледан недостатак самосавлађивања? Зашто је некада лакше »победити« склоност према слаткишима него победити духгорчине и озлојеђености? Шта је потребно да промените како бисте стекли самосавлађивање?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Самсон« из књиге *Патријарси и пророци*, стр. 560-568

»Божанско обећање Маноју испунило се у одговарајуће време, рођењем сина који је добио име Самсон. Како је дечак растао, постајало је очигледно да има изванредну физичку снагу. Самсонови су родитељи, међутим, добро знали да се та снага не може приписати тек нарочитој грађи његових мишића, већ његовом звању Назиреја, чији је симбол била дуга коса коју није секао. Да је Самсон био веран Божјим захтевима исто толико колико и његови родитељи, доживео би узвишенију и срећнију судбину. Уместо тога, дружење са идолопоклоницима га је искварило. Како је град Сараја био надомак Филистеје, Самсон је почео да се са њима дружи и пријатељује. Тако је у својој младости успоставио блиске везе, чији је утицај бацио сенку на читав његов живот. Девојка из филистејског града Тамната освојила је Самсоново срце, и он је одлучио да се њоме ожени. Када су богобојазни родитељи покушали да га одврате од те намере, његов је једини одговор био: 'јер ми је она омилила'. На крају су родитељи попустили његовом захтеву и брак је био склопљен.« – Елен Г. Вајт, *патријарси и пророци*, стр. 562.

Питања за разговор:

1. Г. Гордон Лиди један је од завереника у злогласној афери Вотергејт. По завршетку афере, одлежао је најдуже затворску казну од свих који су били умешани у тај скандал, који је потресао Сједињене Државе 70-тих. Једном је приликом позвао неку девојку у ресторан како би је увукао у криминалну активност. Током разговора, упитала је како може да има поверења у њега; Лиди је ставио прст изнад пламена свеће на столу и држао га тако све док није опекао прст. Тиме је желео да јој покаже колико влада собом. Како се овакво самосавлађивање може упоредити са уздржањем као родом Духа? Има ли у оваквом самосавлађивању нечега племенитог и вредног напора? Да ли су самосавлађивање и дисциплина увек пожељни?
2. Како самосавлађивање може да прерасте у фанатизам? Како можемо да избегнемо опасност да се наше самосавлађивање претвори у облик оправдања делима?
3. Познате ли некога ко је препатио због свог уздржања, односно, ко је у искушењу показао уздржање као Јосиф и зато сада сноси последице? Како можете, као појединци и као разред, да помогнете таквој особи у њеном страдању?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

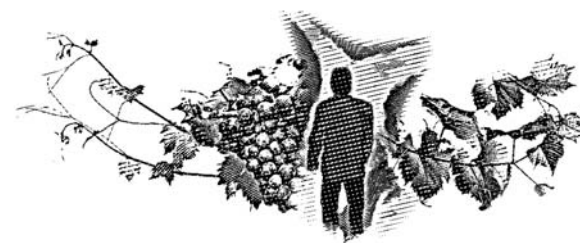
.....

.....

.....

.....

А РОД ЈЕ ДУХОВНИ ... ПРАВДА

Текстови за проучавање: Мат. 23,25-28; Рим. 3,28; 8,4; 10,3; Гал. 3,6; 1. Јн. 2,3-6; 5,1-3.

Упамтите стих: »Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити.« (Матеј 5,6)

Прошлом поучком завршили смо проучавање девет особина рода Духа из посланице Галатима 5,22.23. Током наредне две седмице проучићемо још две његове карактеристике: »Јер је род духовни у свакој доброту и правди и истини« (Еф. 5,9). У овом стиху Павле изнова помиње доброту, али додаје и правду и истину. Ове седмице размотрићемо шта је правда.

Правду доживљавамо на два начина. Пре свега, ту је Христова правда која нам се приписује због онога што је Христос учинио за нас; та правда нас покрива и даје нам право на небо. Са друге стране, ту је и Христова праведност која нам је дарована, и којом Он делује у нама кроз Светог Духа, обликујући наш карактер по Његовом обличју. Тако схваћена, правда има два своја вида, иако је у суштини јединствена – правда Христова, без које не бисмо имали наду у спасење.

»Мислимо дакле да ће се човек оправдати вером без дела закона« (Рим. 3,28). »Јер је Господ праведан, љуби правду; лице ће Његово видети праведници« (Пс. 11,7). »Гад је Господу пут безбожников; а ко иде за правдом, њега љуби« (Пр. 15,9). »Који грехе наше сам изнесе у телу својему на дрво, да за грехе умремо, а за правду живимо; којег се раном исцелисмо« (1. Петр. 2,24). »Да се правда закона испуни у нама који не живимо по телу него по духу« (Рим. 8,4). »Него иштите најпре царства Божјега и правде његове, а ово ће вам се све додати« (Мат. 6,33). »Ако знате да је праведник, познајте да је сваки који твори правду од Њега рођен« (1. Јованова 2,29).

Узимајући у обзир наведене текстове, одговорите на следећа питања:

- **Ако се не можемо оправдати законом, како смо онда оправдани?**

- **Премда знамо да Бог мрзи грех, а воли грешнике, какав погрешан закључак изведен из тога треба да избегнемо?**

- **Шта значи »да се правда закона испуни у нама«? Да ли ми уопште икако можемо одржати закон тако добро да га и испунимо? Или Павле има на уму нешто друго? Шта би то било?**

- **Како се наш живот мења када најпре тражимо царство небеско и његову правду?**

- **Шта значи »чинити правду«? Можемо ли бити праведни, а да не чинимо правду? Образложите свој одговор.**

»Јер не познајући правде Божје и гледајући да своју правду утврде не покоравалу се прави Божјој« (Рим. 10,3). О чему сматрате да Павле овде говори? О коме говори, и како су ове особе покушале да остваре »своју правду«? С обзиром на људску природу, зашто је то у сваком случају немогуће?

За неку активност кажемо да је »уради сам« када особа ради или прави нешто (попут столарије или кућних оправака) без стручне помоћи или сопственог стручног знања. У најширем смислу, овај израз означава све поступке на своју руку и без учешћа других. Понекад за изразито успешне особе кажемо да су »ковачи своје среће«. Према Библији, међутим, овакав приступ праведности није могућ. Ништа што можемо учинити сами, ма колико се трудили, није праведно пред Богом. Наша праведност је као »прљава хаљина« (Ис. 64,6). Штавише, напор човеков да сам досегне праведан карактер често доводи до супротног исхода.

Прочитајте Матеј 5,20 и 23,25-28. Како Исус овде јасно истиче проблем који производе они који сами себе желе да оправдају?

За хришћане је одлучујуће да схвате колико њихова праведност зависи од Христа. Једино што их посвећује пред Богом јесте оно што је Христос учинио за њих, а не оно што они чине. Чим човек изгуби ту истину из вида, веома је лако да гаји самоправедност, праћену поносом и исквареношћу срца. Књижевници и фарисеји најбоље показују како до тога долази. Како су били веома оптерећени спољашњом побожношћу, изгубили су из вида суштину.

У ком смислу и ви можда носите исти грех као и књижевници и фарисеји? На који начин ова замка може бити прикривенија него што нам се чини?

ХРИСТОС ПРАВДА НАША (РИМ. 5,17)

Прочитајте Римљанима 5,17-19 и сажмите садржај Павлове изјаве. Како смо осуђени, а како се оправдавамо?

Ако је правда Христова дар, како је добијамо? Гал. 3,6; Јак. 2,23.

У Римљанима 5,19 нагласак је стављен на послушност и непослушност. Непослушност једног човека – Адама – довела је до пада свих нас грешника. Ово је темељно учење Библије. Адамов грех довео је до пада целокупног људског рода. Сви ми, свако понаособ, свакодневно се носимо са последицама те чињенице. Нико није заштићен.

Исти стих, међутим, говори и о послушности. Чијој? Наравно, о послушности Исуса Христа, јединој која је заслужила спасење, послушности која се приписује свима који ће »примити изобиље благодати«. Заиста, у истом том стиху Павле каже да они који примају ову благодат стичу и »дар правде«. Уочите да је то дар. Да би био дар, не сме бити ни заслужен ни зарађен. Чим је заслужен или зарађен, то више није благодат (Рим. 4,4).

Упркос томе, то није ни наметнути дар. Христова правда не приписује се свакоме безусловно (Рим. 5,17). Павле је јасан: то је дар који примају они који желе да га приме, односно, они који га прихватају вером, баш као и Авраам, који је веровао Богу »и прими му се у правду« (Гал. 3,6).

Да ли зиста разумете шта значи бити спасен вером? Колико добро можете да схватите мисао да једино Христова правда, пренесена на нас на основу наше вере, може да нам дозволи да стојимо пред Богом праведни и оправдани? Како можемо да у потпуности пригрлимо овај чудесни дар на коме се темељи радосна вест?

ПРАВДА И ПОСЛУШНОСТ (1. ЈОВАНОВА 2,29)

Премда нас Христова правда покрива, та правда мора и да се покаже у нашем животу. Није довољно да нечија праведност буде правно озваничена. Ако је особа праведна, та праведност треба да постане и њена животна стварност. Морамо веома пажљиво да читамо Јованове речи: »Дечице! Нико да вас не вара: који правду твори праведник је, као што је Он праведан« (1. Јованова 3,7).

На који начин бисмо могли да се преваримо у погледу значења речи »праведан«?

Праведност је род Духа повезан са послушношћу. За неке људе, послушност је неспојива са спасењем вером. Тако се понекад чује: »Сад кад си прихватио/ла Исуса Христа као свог Спаситеља, да ли ћеш га прихватити и као Господа свог живота?« Ова изјава као да подразумева да је спасење једно, а послушност Божјој вољи друго. То би било крајње погрешно тумачење спасења. Јован је писао да је праведан живот поуздан показатељ истинског спасења.

Прочитајте 1. Јованова 2,3-6. Шта Јован наглашава у овом тексту?

Када се покрене питање послушности, неретко се додаје како се ми не спасавамо делима. Премда нема сумње да послушност Божјој вољи није довела Луцифера на небо, не треба да заборавимо да га је управо његова непослушност протерала оданде. Исто можемо рећи и за Адама и Еву. Ни њима послушност није завредила место у Едему, али их је непослушност изагнала из рајског врта.

»Праведност значи чинити што је право, и по делима ће свима бити суђено. Наш се карактер открива кроз оно што радимо. Дела су та која показују да ли је вера искрена.« – Елен Г. Вајт, *Christ's Object Lessons (Христове очигледне поуке)*, стр. 312.

Колико се добро плод правде види у вашем животу? Имате ли можда неке навике којих би требало да се одрекнете зато што гуше плод правде у вашем животу? Не покушавајте да их се решите оправдавајући их.

»Који год верује да је Исус Христос, од Бога је рођен; и који год љуби онога који је родио, љуби и онога који је рођен од њега. По том знамо да љубимо децу Божију кад Бога љубимо и Његове заповести држимо. Јер је ово љубав Божја да заповести Његове држимо; и заповести Његове нису тешке.« (1. Јованова 5,1-3)

Како Јован повезује љубав према Богу са љубављу према својој духовној сабраћи, као и са држањем заповести? Зашто Јован спаја све ове теме?

»Човек који покушава да држи Божје заповести само из осећања дужности – зато што се то тражи од њега – никад неће доживети радост послушности. Он није послушан. Када човек Божје захтеве доживљава као терет зато што се косе са његовим људским склоностима, можемо да знамо да он не живи хришћански живот. Права послушност јесте унутрашње начело. Она извире из љубави према правди, љубави према Божјем закону. *Суштина све праведности јесте оданост Откупитељу. Она ће нас наводити да чинимо право зато што је право – јер чинити што је право значи угађати Богу.*« – Елен Г. Вајт, *Christ's Object Lessons (Христове очигледне поуке)*, стр. 97 и 98, нагласио писац поуке.

Може ли ишта у нама побудити већу жељу да будемо одани Богу од размишљања о Његовој непојмљивој жртви коју је за нас принео на крсту? Никакве силе нема у проповедању људима да треба да држе закон. Сила долази од угледања на Исуса Христа и Његову заменичку смрт на крсту. Сила потиче од објављивања грешницима да им се греси могу опростити кроз Христа, и да пред Богом могу да стоје у хаљинама Христове праведности. Љубав према Богу, а не страх од пакла и осуде, треба да буде покретачка сила нашег живота, а ништа не може да нам омили Бога више од размишљања о Крсту и благословима и обећањима која су нам тиме даровани.

Да ли заиста волите Бога? Како знате да је тако, и да не обмањујете себе? Како ваша дела или речи то потврђују? Другим речима, каве доказе имате да је ваша љубав стварна?

»Није довољно да верујемо да Исус није варалица, и да религија Библије није само 'пророштво од човечје воље'. Човек може да верује да је Исусово име једино под небом којим се можемо спасти, а да Исус ипак није вером постао његов лични Спаситељ. Није довољно веровати у теорију истине, ни исповедати Христову веру и бити уписан у црквене књиге. 'И који држи заповести Његове у Њему стоји, и Он у њему. И по том познајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао.' 'И по том разумемо да га познасмо, ако заповести његове држимо.' 1. Јованова 3,24; 2,3. Ово је сигуран доказ обраћења. Шта год да исповедамо, све то не значи ништа уколико наша дела правде не откривају Христа.« – Елен Г. Вајт, *Christ's Object Lessons (Христове очигледне поуке)*, стр. 312, 313.

Питања за разговор:

1. Како можемо да избегнемо замку легалистичког става, по коме ће нас наша дела спасити, и замку »јефтине милости«, по којој наша дела немају никакве везе са спасењем? Како да нађемо равнотежу између ова два става? Којој сте од ове две крајности ви склонији?
2. Каква се могућа опасност налази у томе да цео свој живот усмеримо на чињење добрих дела? Докле нас то може довести и како то можемо да избегнемо?
3. Сетите се неке особе за коју мислите да је »праведна«. Каква је та особа? Како се понаша? Како поступа према другима? О чему говори? Шта можете да научите од те особе?
4. Кад размишљамо о праведности, углавном је доводимо у везу са карактером појединца, што је исправно. Међутим, има ли праведност везе и са заједницом? Може ли и једна црква бити »праведна«? Како? Како би »праведна« црква требало да изгледа? Упоредите своју цркву са тим идеалом?
5. Ако оправдање вером значи више од пуког исповедања Христа и чланства у цркви, шта онда спасење вером заиста значи? Шта »вера« значи у библијском смислу?

»Исус му рече: ја сам пут, истина и живот; нико неће доћи к оцу до кроза ме« (Јован 14,6). Напишите шта овај стих значи.

На једној равни значења, овај текст суштински оспорава релативизам, по коме је истина само субјективна и лична, релативизам који је данас толико присутан у свету. Исусове речи не остављају простора за двоумљење: по њима, не долази у обзир да »свако има свој пут ка Богу« и томе слично. Овим речима, Исус тврди да постоји објективна истина. *Ово је Истина*. Јасно и гласно. Мало је стихова у Библији који јасније од овога искључују релативизам.

Истовремено, ту је још једна страна истине. Истина је Особа. До истине се долази успостављањем односа са том Особом. Овакво схватање крајње је супротно поимању истине као скупине чињеница. Стварни Исус је Истина; према томе, ако желимо да знамо истину, ваља нам упознати Исуса Христа.

Како нам овде изнесене мисли помажу да разумемо Христове речи у Јовану 17,3?

Потребно је, ипак, да будемо пажљиви са овим схватањем по коме се сва наша религија састоји од наше везе са Богом. Сваки човек има неки однос са Богом, какав год да је. Одрицати Божје постојање такође претпоставља својеврстан однос према Богу. Пилат је имао свој однос према Богу, а имао га је и Кајафа. И ђаво је у неком односу са Богом – он Га мрзи. Радосна вест не позива нас једноставно да успоставимо однос са Богом, већ да Му се посветимо. На пример, Никодимов однос са Богом био је такав да Му је на крају предао свој живот и све што је имао. Такав однос са Богом је свима нама потребан!

И ви засигурно имате свој однос са Богом. Потребно је само да се упитате: какве је он природе? Такође, како можете да га пољшате?

»А кад дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину« (Јованова 16,13).

Имајући у виду оно што смо јуче научили, постаје очигледно да је дело Светог Духа да нас упути на Христа и помогне нам да будемо у Њему. »А кад дође Утешитељ, кога ћу вам послати од оца, Дух истине, који од Оца излази, Он ће сведочити за мене« (Јованова 15,26).

Размислимо о снажној поруци која се налази у следећим речима: »Проповедање речи било би бескорисно без сталне присутности и помоћи Светога Духа. То је једини успешни Учитељ божанске истине. Једино када Дух прати истину до срца, она ће пробудити савест или преобразити живот. Човек може бити способан да изнесе слово Божје Речи, он може бити упознат са свим њеним заповестима и обећањима, али ако Свети Дух не усади истину, ниједна душа неће пасти на Стену и разбити се.« – Елен Г. Вајт, *Чежња векова*, стр. 671, 672.

Како у овом наводу Елен Вајт ставља нагласак на дело Светог Духа?

У деловању Светога Духа могуће је сагледати и објективни и субјективни вид истине. Дух долази и сведочи о Исусу, те укорава »свет и за грех, и за правду, и за суд« (Јованова 16,8). Ово су озбиљне чињенице о свету и о Богу, о стварности.

Истовремено, деловање Светог Духа не ограничава се на поучавање људи овим истинама. Наш живот треба да се промени зато што смо те истине разумели. Ове објективне и вечне истине неће нам помоћи осим уколико оне измене наш живот, а део те измене јесте да, као што Елен Вајт пише, паднемо на Стену и разбијемо се (в. Пс. 51,17).

Да ли сте се и како ви сломили на Стени? Какве су промене наступиле као исход тога? Шта вас је то искуство научило о животу, о патњи и о Богу? Има ли можда још нека поука коју тек треба да научите?

»И тражићете ме, и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим« (Јер.29,13)

»Свим срцем својим« значи »искрено«, истинито и у речи и у делу. Латинска реч за »искрено«, која се понавља у многим европским језицима, јесте *sincere*. Она долази од двеју речи *sin* (»без«) и *cere* (»воска«). Наиме, сматра се да су у давна времена непоштени вајари оштећења и напуклине на својим неуспешним радовима покушавали да залепе воском, који, јасно, није могао да их слепи. Отуда *sincere* подразумева искреност, аутентичност, истинитост, а не нешто вештачко. То значи мислити оно што говоримо и чинимо, »од срца«.

Прочитајте 2. Дн. 25,2. О чему говори овај стих? Шта он говори о срцу човека?

Јеврејска реч која је у нашим преводима негде преведена као »савршено«, а негде као »цео, цело«, долази од корена *шлм* (одакле и *шалом*, »мир«). Њено је основно значење »пун«, »читав« или »миран«. Поменути стих представља цара који је чинио оно што је добро, али не свим срцем, не из уверења. Није био искрен у својим поступцима. То значи да неко може да добре ствари чини из погрешних побуда. Мада неке људе можемо понекад да обманемо, а себе и увек, Бога не можемо никад. Занимљиво је приметити да је прво што је Давид тражио од Бога за свог сина било »срце право«, односно »савршено срце« (1. Дн. 29,19).

Искреност је важна јер је неискрен човек, коме срце није посвећено истини и правди, човек подељеног срца. Засигурно постоји још нешто што обузима срце таквог човека, и док се год та особа није ослободила тог другог бога, срце не може бити *шлм*, »цео« или »савршено« пред Богом. Кључ је, дакле, у предању Богу, потпуном одрицању од себе. То није једноставно; да би до тог предања дошло, неопходно је, као што смо видели у претходном одсеку, да се сломимо на Стени.

Колико сте ви искрен верник? Овим се не мисли на повремене сумње или неодговорена питања (сви имамо сумње и тешка питања на која немамо одговор), нити на борбу са грехом. Реч је о срцу. Да ли је ваше срце потпуно предано Богу, »цео« пред Њим, или је подељено између Бога и нечега што припада свету? Уколико је подељено, какав избор је пред вама?

У прошлој поуци видели смо каквим је оштрим речима Исус Христос осудио привидну »праведност« књижевника и фарисеја (Мат. 23,27), називајући их »лицемерима«. Грчка реч за »лицемера« јесте *хипокритџ*, у значењу »глумац«. Тим изразом Исус им је давао до знања да разазнаје њихова скривена осећања и тајне грехе, као кад би им рекао: »Понашате се на један начин, али сте у души неко други, као да се играте или глумите. Зар не можете бити искрени?« Једном другом приликом, Исус је рекао: »Добро је пророковао Исаија за вас лицемере, као што је писано: ови људи уснама ме поштују, а срце њихово далеко стоји од мене« (Марко 7,6). Сасвим је очигледно шта је желео да каже.

Прочитајте 1. Тим. 4,2 и Титу 1,15. Коју важну чињеницу нам Павле овим саопштава? Свети Дух ступа у контакт са нама преко наше савести. Шта ће се десити ако доследно будемо чинили зло?

Без икакве сумње, што више истрајавамо у злу, што више чинимо оно за шта знамо да је лоше, то наша савест бива искваренија, и ми се све више удаљавамо од Истине. Да се подсетимо: ми можда поседујемо много више теолошког знања него што је неопходно за спасење, али ће, на несрећу, језеро огњено примити многе који су знали довољно објективних истина да би били спасени. Међутим, гола објективна истина није род Духа: истина отелотворена у стварном животу, то је род који треба да родимо.

Прочитајте Јевр. 5,14 и Јованова 7,16.17. Како вам ови стихови појашњавају на који је начин истина род Духа?

Имате ли ви своје искуство са »жигосаном савешћу«? Колико је времена протекло од када сте због неког лошег поступка осетили кривицу у својој савести до времена кад сте према томе постали готово равнодушни? Зашто је до тога дошло и зашто је такво стање духовно опасно?

»Обрадовах се врло што нађох неке од твоје деце који ходе у истини, као што примисмо заповест од Оца« (2. Јованова 4).
 »Ако речемо да имамо заједницу с Њим, а у тами ходимо, лажемо и не творимо истину« (1. Јованова 1,6). Која важна мисао је изражена у овим стиховима о правом значењу заједнице са Исусом Христом?

Истина која је род Духа Светога није само оно што знамо, већ и оно што чинимо. Живети у Божјој светлости више је од пуког знања. Ево како Јован објашњава шта значи ходати у тами: »Који говори да је у виделу, а мрзи на својега брата, још је у тами. Који љуби брата својега, у виделу живи, и саблазни у њему нема. А који мрзи на свога брата, у тами је, и у тами ходи, и не зна куда иде, јер му тама заслепи очи« (1. Јованова 2,9-11).

Стога је ходање у светлости, односно ходање у истини, много више од пуког држања Десет заповести, бар по слову закона. На крају крајева, кад се све узме у обзир, зар се живот у истини у основи не састоји од нашег односа према људима и поступања са њима? Ако смо оштри, љути, злопамтила, осветољубиви, пуни мржње и одбојни, ако у људима видимо средства, а не сврху својих дела, ако газимо преко људи да бисмо се домогли успеха, онда ходимо у тами, ма како доследно да светкујемо Суботу, ма како верно да се држимо здравствене реформе, ма како много проповедали о Исусу, давали десетак и ишли у цркву. У извесном смислу, често је лакше научити исправну доктрину и теологију него постати љубазан, несебичан и дарезљив; није ли тако?

Размислите о свом односу са људима за последњих 24 часа. Како сте поступили према њима? Какве сте речи употребили? Колико би вам пријатно било када би се ваш поступак према њима приказао у јавности (нема сумње да једном и хоће; в. Мат. 10,26)? Шта вам одговори на ова питања говоре о променама које су вам потребне?

»Оно што наша дела чини угодним Богу није време које смо на њих потрошили, већ воља и верност са којима смо их урадили. У свој нашој служби неопходно је потпуно предати Богу своје 'ја'. И најмања дужност обављена *искрено и самозатајно* дража је Богу него и највеће дело умрљано самољубљем. Бог испитује колико иштемо Духа Христовог и колико наша дела подсећају на Христа. Он много више обраћа пажњу на љубав и верност са којима радимо него обим урађеног посла.« – Елен Г. Вајт, *Христове очигледне поуке*, стр. 402, нагласио писац поуке.

»Служба коју обављамо искрена срца има велику плату. 'Отац твој који види тајно, платиће теби јавно.' Карактер се обликује животом који живимо захваљујући Христовој милости. У души почиње да се обнавља првобитна лепота. Човек прима обележја Христовог карактера и почиње да зрачи оним што је божанско. Лица људи и жена који ходе и раде са Богом одсјајују небеским миром. Они су окружени небеском атмосфером. За те душе почело је Божје царство. Они имају Христову радост, радост што могу да буду на благослов човечанству. Они живе у части што их је Учитељ примио у своју службу; њима је поверено да раде Његово дело у Његово име.«– Елен Г. Вајт, *Темељи срећног дома*, стр. 535

Питања за разговор:

1. Може ли истина у било ком смислу бити релативна, тј. да се не може применити све време и у свакој прилици? Ако је тако, зашто? Да ли су неке истине релативне, а друге нису?
2. Размишљајте о значењу искренности у вери. Ма како да је искреност важна, зашто она није довољна? На крају крајева, људи који вежу за себе бомбе, а потом сами себе разнесу, изгледају искрени. Шта је потребно осим искренности?
3. Зашто је толико важно да одвојимо време за Реч Божју ако је истина више од интелектуалног знања? На који начин можемо да проучавамо Библију тако да Истина утиче на наш живот и мења га набоље?
4. Разговарајте у разреду о следећем питању: шта је боље, чинити добро из лоших побуда или чинити зло из добрих побуда?

Наше су молитве пречесто усмерене на оно што желимо да добијемо, уместо на оно што треба да постанемо. Помислите на ваше сопствене молитве или молитве других које сте чули. Ма колико да су захтеви у молитви оправдани, у коју категорију можете да их разврстате: »Шта могу да добијем« или »Шта могу да постанем«? Како да ову нашу склоност схватимо у светлу следећих Христових речи?

»Него иштите најпре царства Божијега и правде његове, а ово ће вам се све додати« (Мат. 6,33). Шта Христос подразумева када каже да »најпре« тражимо царство Божје? Зашто да то прво тражимо? Потражите Мат. 16,26.

Како нам стих у Рим. 14,17 може помоћи да схватимо шта је царство Божје?

Приметимо да су праведност, мир и радост род Духа Светога. Другим речима, треба да род духовни тражимо више него ишта друго. Коначно, и кад бисмо имали све што овај свет може да пружи, шта би нам то вредело без праведности, мира и радости?

Кад би вас неко упитао: »Зар то значи да Исусу није стало до моје телесне и новчане добробити?«, како бисте му одговорили у светлу Христове заповести да род Духа претпоставимо телесним и материјалним потребама?

Једна је забринута мајка казала: »Пасторе, молим вас да се молите за мог сина, изгубио је веру, и остао без посла. Молите се да нађе посао«. Да ли је ова забринута мајка за свог сина тражила пре свега царство Божије и правду Његову? С обзиром на то да је у хришћанском животу најважније шта ћемо постати, а не шта ћемо добити, шта је требало да ова мајка тражи за свог сина?

Које су ваше главне бриге, не само с обзиром на ваше молитве, већ и на цео ваш живот: да добијете шта вам треба или да постанете оно што Бог жели? Шта вам ваш одговор каже о вашим приоритетима?

Галатима 5,22.23 и Ефесцима 5,9 нису једини текстови који набрајају особине које сачињавају хришћански карактер. Многе од тих особина понављају се у 1. Тимотију 6,11, 2. Тимотију 3,10, као и у 2. Петровој 1,5-7, где су додане и неке друге, попут побожности, врлине и знања. Занимљиво је да се примети да 1. Коринћанима 13, 4-8 исказује својства љубави тако што казује шта љубав није: »љубав не завиди ... љубав се не велича, не надима се, не чини што не ваља, не тражи своје, не срдји се, не мисли о злу, не радује се неправди«.

С обзиром на све, јасно је да не постоји службени списак особина које сачињавају род Духа. Хришћански карактер има много различитих видова и прелива. Оно што апостоли чине у свим овим текстовима јесте да наведу својства нарочито примењива на оне којима пишу. Павла је на набрајање у посланици Галатима засигурно навела његова пастирска упућеност у нарочите потребе хришћанске заједнице којој је писао.

Род »побожности« помиње се у 1. Тимотију 6,11. У оригиналном тексту, реч за »побожност« означава поштовање према Богу, побожност. Римљанима 5,4.5 наводи »наду« као врлину. Какво место у хришћанском карактеру заузима нада? На крају крајева, хришћанска вера у најмању руку пружа наду.

2. Петрова 1,5-7 представља низ особина, међу којима је и »добродетељ«, односно »врлина«, која се не помиње у Галатима 5,22.23. Врлина се односи на морално поштење, скромност и чистоту. Зашто је ова особина важна за хришћански карактер? Каква је њена веза са седмом заповешћу?

2. Петрова 1,5.6 додаје »разум«, односно »знање«. Премда реч употребљена у оригиналном тексту, *гносис*, означава опште знање и разумевање, какву улогу знање има у саставу рода Духа? Какав је однос знања према, на пример, дару разликовања духова? Петар није овај низ особина обележио као »род Духа«, али оне то у суштини јесу, јер откривају какви људи треба да будемо као следбеници Исуса Христа.

Како се ове особине показују у вашем животу? Ако вас обесхрабрује ваше стварно стање, у чему је једина нада? Које је ваше једино прибежиште, и шта у њему можете да пронађете?

На крају одсека од понедељка, упитали смо се колико се трудимо да родимо род који је наша предност, а на част и славу Богу. Нема сумње да, кад сагледамо све особине хришћанског карактера и упоредимо себе са њима, није тешко обесхрабрити се. *Конечно, зар не би требало да родимо више рода него што то чинимо?*

Ово тешко питање требало би да сви озбиљно размотримо. »Сами себе окушајте јестели увери« (2. Кор. 13,5). Требало би да се преиспитамо и видимо како живимо и какво сведочанство представљамо свету. Истовремено, међутим, можемо да се суочимо и са једном опасношћу. Нама хришћанима узор је Исус Христос, једино безгрешно људско биће које је живело на земљи. Када се упоредимо с Њим, лако се можемо обесхрабрити. Није тешко приметити разлику између његове безгрешности и савршенства и наше грешности и слабости. Ми заиста имамо савршен стандард – савршен закон који треба да поштујемо – и савршеног Спаситеља чији узор треба да подражавамо. Као што сви знамо, ми често изневеримо и овакав стандард, и овакав закон и оваког Спаситеља. Због свега тога, врло лако може да се деси да, после многобројних падова, не достигавши духовни раст коме смо се надали, доживимо разочарење до те мере да одустанемо, мислећи: »Зашто да се трудим кад ја то једноставно не могу да постигнем?«

Ипак, управо у оваквом стању треба да у потпуности схватимо шта заиста значи спасење вером. Управо у овом тренутку треба да разумемо где лежи наше спасење и шта је Христос постигао за нас на крсту.

Прочитајте Рим. 3,20-26. Шта нам овај текст говори о спасењу? Зашто је тако важно чврсто се држати ове истине, нарочито онда када смо обесхрабрани зато што не рађамо добар род?

Ма како искрено да се трудимо да живимо хришћанским животом и боримо против греха и свога ја, нећемо одустати докле год, сваког тренутка и сваког дана, одржавамо свест да смо прихваћени у Богу захваљујући Христу и Његовој правди, коју нам је поклатио и коју нам приписује на основу наше вере. Зашто да одустанемо? Наше спасење је обезбеђено, али не у нама, него у Христу.

»Не љубите света ни што је на свету. Ако ко љуби свет, нема љубави очеве у њему« (1. Јованова 2,15). Шта овај текст поручује? Значи ли то да Бог не воли оне који воле свет, или да они који воле свет не воле Бога? Објасните.

»С времена на време душа чезне за светом и небом, али човек не налази времена да се одврати од буке овог света и послуша величанствени и моћни глас Светог Духа. Потценио је вечне вредности, а овоземаљско му је најпретежније. Зато је семену речи немогуће да роди род, јер душа живи да би гајила трње световности.« – Елен Г. Вајт, *Christ's Object Lessons (Христове очигледне поуке)*, стр. 51.

Иако морамо имати на уму опасност која нам прети од пренаглашавања закона, остаје да је древни Израил непрестано падао у грех покушавајући да прати кретања у свету и буде као народи око њега. 1. Јованова 2,15 нас упозорава да љубав према свету спречава љубав према Богу. Колико као црква морамо да пазимо да нас, у напору да досегнемо људе у свету, тај исти свет не обузме толико да се утопимо у њ, а све то у име Господње!

Како можемо знати да је наша љубав према свету надмашила нашу љубав према Богу? Који нам знаци то могу показати?

Опасност да свет заволимо више од Бога поприма ново значење у посланици Јаковљевој 4,4: »Прељубочинци, не знате ли да је пријатељство са светом непријатељство према Богу? Ко, дакле, хоће да буде пријатељ свету, постаје непријатељ Божији« (Чарнић). Зашто би Јаков употребио метафору прељубе примењујући је на вернике цркве које је обузела световност? Уочите и да апостол Јован не оставља простора за компромис у 1. Јованова 2,15: или Бог или свет.

Који световни садржаји представљају за вас највеће искушење? Шта вас привлачи? Како човек може да научи да се бори у борби вере тако да га, на крају, не прогута нешто што га не може задовољити, али га може уништити?

Иако не можемо натерати семе да проклија, ипак нешто можемо да учинимо да бисмо олакшали раст биљке док не донесе плодове. Тако је и у животу испуњеном Духом. Иако дело Светог Духа у срцу верника представља велику тајну живота, Свето Писмо нам пружа јасна упутства како да потакнемо свој духовни раст и тако испунимо Христову жељу да род многи родимо на славу Оцу» (Јован 15,8).

Ево неколико начина да потакнемо раст рода Светог Духа:

Проучавањем Библије. За шта је, по 2. Тимотију 3,16, Свето Писмо корисно? Који резултат ће оно постићи у нашем животу? (в. и стих 17, као и Пс. 119,105)

Молитвом. »Молитва је дисање душе. Она је тајна духовне силе. Ниједно друго оруђе благодати не може да је замени и сачува здравље душе. Молитва доводи срце у непосредну везу са извором живота, и јача наше духовно искуство. Занемарите молитву, или се молитве повремени, ту и тамо, кад вама одговара, и ваше верско искуство остаће без снаге и здравља.« – Елен Г. Вајт, *Gospel Workers (Слуге Јеванђеља)*, стр. 254, 255.

Добрим мислима. »Уосталом, браћо, што год је праведно, што год је чисто, што год љубазно, што год је на добру гласу, ако је каква врлина, ако је каква похвала, на то мислите« (Фил. 4,8; Чарнић). Како можемо да навикнемо свој ум да се бави узвишеним мислима?

Својим хришћанским сведочењем. Човек кога је Христос ослободио демона тражио је да Га следи. Исус је то одбио, рекавши му да се врати у своје место и исприча шта је Господ учинио за њ (Марко 5,18-20). Како разговор са другима о својој вери помаже да наш духовни род расте?

Род Духа не појављује се ниоткуда. Наши животни избори одлучиће о нашој судбини. Шта морате да промените у свом начину живота, у свом дружењу са људима и у свему осталом како бисте потакли свој духовни раст?

»Бог нас позива да ум испуњавамо високим мислима, чистим мислима. Он жели да размишљамо о Његовој љубави и милости, да проучавамо Његов чудесно остварење плана откупљења. Тада ће наше разумевање истине постајати све јасније и јасније, а наша тежња за чистотом срца и и бистрином ума, све узвишенија и светија. Душа која настава у чистој атмосфери светих мисли преобразиће се заједницом са Богом кроз проучавање Писма.

’Родите род’. Они који чују реч и одрже је, родиће род у послушности. Реч Божија, ако је приме у срце, показаће се кроз добра дела. Исход тога биће христолики карактер и живот. Христос је за себе рекао: ‘Хоћу чинити вољу Твоју, Боже мој, и закон је твој мени у срцу’ (Пс. 40,8). ‘Не чиним воље своје него вољу Оца који ме је послао’ (Јованова 5,30). Писмо пак каже: ‘Који говори да у Њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је Он ходио’ (1. Јованова 2,6).« – Елен Г. Вајт, *Christ's Object Lessons (Христове очигледне поуке)*, стр. 60.

Питања за разговор:

1. Као црква чији је задатак да објави троструку анђеоску вест свету, често се боримо да и своју вест и саме себе приближимо култури око нас. Које су опасности скопчане са тиме? Историја показује да се црква на тај начин много чешће окретала свету, него што се свет окретао цркви. Како је са нама адвентистима? Да ли се ми заваравимо мислећи да се то не дешава или се не може десити и нама? Видимо ли неке доказе да се то већ дешава? Ако је тако, шта можемо да учинимо?
2. У овом 21. веку и у вашој сопственој култури, које препреке прете напредовању духовног рода? Са којим чиниоцима своје културе морате да се браните без предаха?
3. Зашто је Крст од средишње важности за целокупно питање духовног рода и развоја карактера? Шта нам Крст нуди што је неопходно за развој карактера? Коначно, да није Крста, каква био уопште била сврха рађања рода?
4. Зашто наш карактер и добра дела прослављају Бога? Која је сврха свега тога?

ФЕБРУАР

ЖИВОТ НАДАХНУТ ДУХОМ

Дарови Светог Духа

1. П Јован 14,16.17. Дар Светога Духа
2. У Ефесцима 4,7. Свако је добио бар по један дар
3. С Ефесцима 4, 11-13. За усавршавање светих
4. Ч Ефесцима 4, 1-3. Владајте се као што приликује вашем звању
5. П Амос 3,7. Истина је откривена преко Божјих пророка
6. С Откривење 19,10. Дух пророштва – Дар намењен мени

Бог нас осведочава и надахњује

7. Н 2. Дневника 20,20. Веруј и буди благословен
8. П Јован 16,8.9. Да ме осведочи да сам грешан
9. У Ефесцима 1,17.18. Да просветли моје разумевање
10. С Јован 14,26. Сетићу се свега што сам заборавио
11. Ч 2. Коринћанима 3,18. Да преобрази мој карактер
12. П Дела 1,8. Да ме надахне силом одозго
13. С Исаија 59,19. Бог ће подигнути заставу насупрот непријатељу

Духовни родови

14. Н Јован 16,14. Прославиће Христа у мени
15. П Галатима 5,22.23. Род је духовни љубав
16. У Римљанима 15,13. Имајте радост и мир
17. С Колошанима 1,11. Имајте трпљење
18. Ч 2. Самуилиова 22,36. Господ даје штит спасења
19. П Приче 12,2. Будите добри
20. С Авакум 2, 4. Праведник од вере живи

У сили Господњој

21. Н Псалам 25, 9. Буди кротак
22. П Дела 1,5. Обећање о сили
23. У Дела 3,19. Припреми се за изливање силе
24. С Лука 24,49. Чекајући силу
25. Ч Дела 2, 2-4. Примите силу
26. П Дела 4,33. Апостоли сведоче са силом великом
27. С Јоило 2,28. Исус излива свој Дух

Јеванђеље је сила

28. Н Откривење 18,1. Цела земља биће обасјана

МАРТ

ЖИВОТ ЈЕ ПУН ИЗАЗОВА

Хероји вере

1. П Јестира 4,14. Хероји који су прославили Бога – Јестира
2. У 2. Тимотију 4, 16.17. Апостол Павле
3. С 1. Мојсијева 41,38-40. Јосиф
4. Ч Дела 7,59-60. Први мученик – Стефан
5. П Данило 3,17.18. Три јеврејска младића
6. С 1. Коринћанима 16,13. Данашњи млади

Живети као што је Христос живео

7. Н Приче 16,32. Буди спор на гнев
8. П 1. Јованова 2,15.16. Не љубите света
9. У Псалам 24,3.4. Непорочност у овом тешком времену
10. С Пслам 119,30.31. Изабери пут истине
11. Ч Псалам 40,7.8. Христова верност начелима
12. П Данило 6,4. Данило је живео у складу са начелима
13. С 1. Мојсијева 39,9. Јосиф – човек начела

Држати се Христових начела

14. Н Јован 14,27. Мир свој даје нам
15. П 1. Коринћанима 9,27. Држим своје тело у покорности
16. У Псалам 119, 35.36. Живим према божанским правилима
17. С Јован 13,35. Волећу као што је Христос волео
18. Ч Псалам 141,3. Поставићу стражу код својих усана
19. П Проповедник 10,17. Владаћу собом и у јелу
20. С 1. Петрова 1,13. Управљаћу својим мислима

Христос у срцу

21. Н 1. Коринћанима 13,5. Љубав не чини што не ваља
22. П Приче 4,23. Чуваћу врата свога срца
23. У Пслам 101,3. Моје очи не треба да гледају ништа недостојно
24. С Амос 5,14. Тежићу за добром да бих живео
25. Ч Исаија 30,21. Усмерићу своје уши према небу
26. П 1. Тимотију 4,13. Волећу добре књиге
27. С Ефесцима 5,18.19. Чуваћу песме у свом срцу

Бог нам даје снагу за сваку невољу

28. Н Псалам 50,23. Певаћу Господу
29. П Малахија 3,2.3. Невоље, страдања и очишћење
30. У 1. Петрова 4,12.13. Свака невоља има циљ
31. С 1. Коринћанима 10,13. Искушењима ће доћи крај

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	10-12	1. И.Навин	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12	4. «	21-23	3. «	16-19
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	20-24
6. «	16-20	6. 4. Мојс.	1-4	6. О Суд.	1-3
7. «	21-23	7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31	9. «	11-13	9. «	10-12
10. «	32-34	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	35-38	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	39-41	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	42-44	13. «	23-26	13. О Рути	1-2
14. «	45-47	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-32	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	33-35	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	36-38	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	39-40	28. И.Навин	1-4	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-3			29. «	18-20
30. «	4-6			30. «	21-24
31. «	7-9			31. 1. Цар.	1-3

Јануар		Фебруар		Март	
1. Псалам 1.		1. Псалам 29.		1. Псалам 53.	
2. Псалам 2.		2. Псалам 30.		2. Псалам 54.	
3. Псалам 3.		3. Псалам 31,1-14.		3. Псалам 55.	
4. Псалам 4.		4. Псалам 31,15-24.		4. Псалам 56.	
5. Псалам 5.		5. Псалам 32.		5. Псалам 57.	
6. Псалам 6.		6. Псалам 33.		6. Псалам 58.	
7. Псалам 7.		7. Псалам 34.		7. Псалам 59.	
8. Псалам 8.		8. Псалам 35,1-14.		8. Псалам 60.	
9. Псалам 9.		9. Псалам 35,15-28.		9. Псалам 61.	
10. Псалам 10.		10. Псалам 36.		10. Псалам 62.	
11. Псалам 11.		11. Псалам 37,1-19.		11. Псалам 63.	
12. Псалам 12.		12. Псалам 37,20-40.		12. Псалам 64.	
13. Псалам 13.		13. Псалам 38.		13. Псалам 65.	
14. Псалам 14.		14. Псалам 39.		14. Псалам 66.	
15. Псалам 15.		15. Псалам 40.		15. Псалам 67.	
16. Псалам 16.		16. Псалам 41.		16. Псалам 68.	
17. Псалам 17.		17. Псалам 42.		17. Псалам 69,1-16.	
18. Псалам 18,1-15.		18. Псалам 43.		18. Псалам 69,17-36.	
19. Псалам 18,16-30.		19. Псалам 44,1-12.		19. Псалам 70.	
20. Псалам 18,31-50.		20. Псалам 44,13-26.		20. Псалам 71,1-14.	
21. Псалам 19.		21. Псалам 45.		21. Псалам 71,15-24.	
22. Псалам 20.		22. Псалам 46.		22. Псалам 72.	
23. Псалам 21.		23. Псалам 47.		23. Псалам 73,1-15.	
24. Псалам 22,1-15.		24. Псалам 48.		24. Псалам 73,16-28.	
25. Псалам 22,16-31.		25. Псалам 49.		25. Псалам 74.	
26. Псалам 23.		26. Псалам 50.		26. Псалам 75.	
27. Псалам 24.		27. Псалам 51.		27. Псалам 76.	
28. Псалам 25.		28. Псалам 52.		28. Псалам 77.	
29. Псалам 26.				29. Псалам 78,1-14.	
30. Псалам 27.				30. Псалам 78,15-28.	
31. Псалам 28.				31. Псалам 78,29-42.	

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2010. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	16,03	16,10	16,18	16,27	16,36
Вршац , Бор, Зајечар	16,05	16,12	16,20	16,29	16,38
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Књажевац , Пирот	16,07	16,14	16,22	16,31	16,40
Суботица , Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Светозарево, Параћин, Ниш , Лесковац	16,09	16,16	16,24	16,33	16,42
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,11	16,18	16,26	16,35	16,44
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Рума, Шабац, Чачак , Краљево, Приштина, Куманово, Кавадарци, Ћевђелија	16,13	16,20	16,28	16,37	16,46
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Шид, Богатић, Бијељина , Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Скопље, Велес, Прилеп	16,15	16,22	16,30	16,39	16,48
Лозница, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Битољ	16,17	16,24	16,32	16,41	16,50
Вировитица, Подр. Слатина, Славонска Пожега, Сл. Брод, Тузла, Пљевља, Колашин , Беране, Дебар, Охрид	16,19	16,26	16,34	16,43	16,52
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Дервента, Добој, Сарајево , Фоча	16,21	16,28	16,36	16,45	16,54
Марибор, Птуј, Крапина, Бања Лука , Зеница, Подгорица , Улцињ	16,23	16,30	16,38	16,47	16,56
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Загреб, Сисак, Приједор , Јајце, Мостар, Билећа, Требиње, Зеленика , Бар	16,25	16,32	16,40	16,49	16,58
Межица, Зидани Мост, Ливно, Карловац, Метковић, Дубровник	16,27	16,34	16,42	16,51	17,00
Крањ, Љубљана , Слуњ, Книн , Бихаћ, Дрвар, Пељешац, Мљет	16,29	16,36	16,44	16,53	17,02
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Госпић, Шибеник, Сплит, Брач, Хвар, Корчула	16,31	16,38	16,46	16,55	17,04
Горица, Ријека, Крк, Црес, Раб, Паг, Задар, Вис, Биоград на мору	16,33	16,40	16,48	16,57	17,06
Копер, Ровињ, Лошињ, Дуги оток	16,35	16,42	16,50	16,59	17,08

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2010. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	16,46	16,56	17,05	17,15
Бор, Зајечар, Књажевац , Пирот	16,48	16,58	17,07	17,17
Вршац, Ниш , Лесковац, Радовиш, Струмица	16,50	17,00	17,09	17,19
Кикинда, Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Врање, Кавадарци, Ћевђелија	16,52	17,02	17,11	17,21
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Краљево, Приштина, Куманово, Скопље, Велес, Прилеп	16,54	17,04	17,13	17,23
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Чачак, Нови Пазар, Косовска Митровица, Тетово, Битољ	16,56	17,06	17,15	17,25
Сомбор , Даљ, Вуковар, Шид , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Ваљево, Пећ, Ужице, Призрен, Ђаковица, Дебар, Охрид	16,58	17,08	17,17	17,27
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина, Колашин, Лозница, Пљевља, Беране	17,00	17,10	17,19	17,29
Тузла, Подгорица	17,02	17,12	17,21	17,31
Вировитица, Подравска Слатина, Добој, Славонска Пожега, Славонски Брод, Бар, Дервента, Сарајево , Фоча, Улцињ	17,04	17,14	17,23	17,33
Копривница, Бјеловар, Босанска Градишка , Дарувар, Нова Градишка, Зеница, Билећа, Требиње, Зеленика	17,06	17,16	17,25	17,35
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Приједор, Бања Лука , Јајце, Мостар, Метковић, Дубровник	17,08	17,18	17,27	17,37
Марибор, Птуј, Цеље, Крапина, Загреб, Сисак, Ливно, Пељешац, Мљет	17,10	17,20	17,29	17,39
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Книн , Сплит, Брач, Хвар, Корчула	17,12	17,22	17,31	17,41
Межица, Љубљана , Госпић, Шибеник, Вис	17,14	17,24	17,33	17,43
Јесенице, Крањ, Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Дуги Оток	17,16	17,26	17,35	17,45
Крањска Гора, Горица, Црес, Лошињ	17,18	17,28	17,37	17,47
Копер, Ровињ, Пула	17,20	17,30	17,39	17,49

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2010. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин , Пирот, Струмица	17,24	17,32	17,40	17,50
Бор, Зајечар, Књажевац , Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија	17,26	17,34	17,42	17,52
Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Велес	17,28	17,36	17,44	17,54
Вршац, Пожаревац, Светозарево, Параћин, Крушевац , Приштина, Скопље, Прилеп, Битољ	17,30	17,38	17,46	17,56
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Призрен, Тетово, Охрид	17,32	17,40	17,48	17,58
Сента, Бечеј, Зрењанин, Београд , Чачак, Нови Пазар, Пећ, Ђаковица, Дебар	17,34	17,42	17,50	18,00
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране	17,36	17,44	17,53	18,02
Сомбор, Бачка Паланка, Даљ, Вуковар, Шид, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Колашин , Подгорица , Улцињ	17,38	17,46	17,55	18,04
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Тузла, Фоча, Бар, Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Дарувар, Славонска Пожега,	17,40	17,48	17,57	18,06
Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Требиње, Зеленика	17,42	17,50	17,59	18,08
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Зеница, Мостар, Дубровник	17,44	17,52	18,01	18,10
Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет, Копривница	17,46	17,54	18,03	18,12
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Сисак, Приједор, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	17,48	17,56	18,05	18,14
Марибор, Птуј, Ормож, Крапина, Загреб, Дрвар, Книн , Сплит, Вис	17,50	17,58	18,07	18,16
Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Карловац, Слуњ, Бихаћ	17,52	18,00	18,09	18,18
Дравоград, Межица, Зидани Мост, Госпић, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на Мору	17,54	18,02	18,11	18,20
Крањ, Љубљана, Постојна, Ријека, Цриквеница, Крк, Раб, Црес, Лошињ	17,56	18,04	18,13	18,22
Крањска Гора, Јесенице	17,58	18,06	18,15	18,24
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,00	18,08	18,17	18,26

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.
Ако се прелази на летње време додати 1 сат.